

การผลิตภาพยนตร์สั้น เรื่อง "กรุงเทพฯ 2013"

นาย สุภกิจชัย โพธิ์วิจิตร

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2556 - 2557

การผลิภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ กรุงเทพฯ 2013 ”
PRODUCTION OF SHORT FILM TITLE “BANGKOK CITY SYMPHONY ”

นาย ศุภวิชญ์ โพธิ์วิจิตร

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาภาพยนตร์และวิดีโอ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2556

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การผลิตภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ กรุงเทพฯ 2013 ”

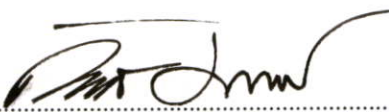
PRODUCTION OF SHORT FILM TITLE “ BANGKOK CITY SYMPHONY ”

นาย ศุภวิชญ์ โพธิ์วิจิตร

Mr. SUPAWIT BHOVIJITRA

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาพยนตร์และวีดิโอ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....

วันที่.....

๒๖๕๖

(อาจารย์ กิตติ ศรีมณี)

หัวข้อศิลปนิพนธ์	การผลิตภาพยนตร์ทดลองเรื่อง “กรุงเทพฯ 2013” EXPERIMENTAL FILM TITLE “BANGKOK CITY SYMPHONY”
ชื่อ	นาย ศุภวิชญ์ โพธิ์วิจิตร
สาขาวิชา	ภาพยนตร์และวิดีโอ
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2556
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ กิตติ ศรมณี

บทคัดย่อ

เนื่องจากข้าพเจ้าเกิดและโตที่กรุงเทพมหานครแห่งนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้เห็นการเปลี่ยนแปลงมากมายที่เกิดขึ้น เช่น รถที่เพิ่มขึ้น การแข่งขัน การกระทำหรือความคิดของมนุษย์ ข้าพเจ้าจึงอยากที่จะทำงานชิ้นนี้เพื่อให้คนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครรับรู้ถึงสิ่งนี้ผ่านทางเสียง เพราะนอกจากข้าพเจ้าต้องการที่จะทดลองเรื่องผลที่เกิดขึ้นจากภาพและเสียงแล้ว การจะเกิดเสียงได้นั้นต้องเกิดจากการกระทำของสองสิ่งจนเกิดการสั่นสะเทือน เปรียบเสมือนการกระทำของเราที่กระทำกับกรุงเทพมหานครเกิดเป็นเสียงขึ้น เสียงที่ส่งออกมาจากกรุงเทพมหานคร

ภาพยนตร์เรื่องนี้จะเป็ภาพยนตร์สารคดีเชิงทดลองประเภท The city symphony โดยการนำการถ่ายภาพยนตร์เชิงสารคดีมารวมเข้ากับการออกแบบและการจัดวางเสียงเอฟเฟ็คต่างๆที่เกิดขึ้นผ่านทางเทคนิคการตัดต่อแบบ Montage Sequence ให้สามารถเล่าถึงประเด็นที่ต้องการจะสื่อสารและทำให้คนดูเกิดอารมณ์ความรู้สึกต่างๆได้ โดยออกไปเก็บภาพตามสถานที่ต่างๆที่ข้าพเจ้าได้วางแผนไว้พร้อมกับเก็บเสียงตามสถานที่เหล่านั้น ซึ่งท้ายที่สุดจากการสำรวจโดยการตอบคำถามพบว่า คนดูสามารถเข้าใจถึงประเด็นที่ข้าพเจ้าต้องการจะสื่อสารได้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
สารบัญ	ข
สารบัญภาพประกอบ	จ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของโครงการ	1
วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	2
ขอบเขตของโครงการ.....	2
ลักษณะของโครงการ.....	2
แนวทางการบรรลุเป้าหมาย.....	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
2 การศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล	3
ภาพยนตร์สารคดีแนว The city symphony	3
การศึกษาภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera.....	3
การศึกษาภาพยนตร์เรื่อง Berlin : Symphony of city	5
เทคนิคอ้างอิงจากภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera	6
องค์ประกอบของเสียงในภาพยนตร์	9
Dialogue	9
Sound Effect	10
Foley.....	11
Sound Design	12
Ambience.....	13
Music.....	14
ไฟล์ MIDI	14

	DAW	15
	แนวทางการออกแบบเสียง	17
3	การวางแผนการถ่ายทำ.....	18
	แนวทางการเขียนบทภาพยนตร์	18
	การทดลองการถ่ายทำ.....	19
	Lardkrabang Montage	19
	No.1.....	22
	No.2.....	30
	No.3.....	32
	No.4.....	37
	No.5.....	41
	No.6.....	45
	No.7	46
	No.8.....	47
	No.9.....	51
	No.10.....	55
	No.11.....	57
4	กระบวนการผลิต	68
	การถ่ายภาพ.....	68
	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ	68
	เขตสาทร	69
	ศูนย์การค้า Terminal 21.....	69
	ตึกใบหยก	70
	ลานหน้าศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์	70
	การอัดเสียง	71
	การออกแบบเสียง	71
	การผลิตงานทดลอง.....	72

5	บทสรุปและข้อเสนอแนะ	75
	สรุป	75
	ปัญหาในการทำงาน	75
	การใช้เสียง	75
	การเลือกสถานที่ถ่ายทำ	76
	การทดลอง	76
	การตัดต่อ	76
	ข้อเสนอแนะ.....	77
	บรรณานุกรม.....	78
	ประวัติผู้วิจัย.....	79

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
1	ภาพโปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera.....	4
2	ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera	5
3	ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง Berlin : Symphony of city.....	6
4	ตัวอย่างภาพปลายเปิด(Open form)	
	ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera	7
5	ชุดภาพตัวอย่างที่ถ่ายทำจากเทคนิค Timelapse	9
6	ภาพตัวอย่างการอัดเสียง ADR.....	10
7	ภาพห้อง Foley ในยุคแรก	11
8	ภาพห้อง Foley ในยุคปัจจุบัน	12
9	ภาพแสดงการอัดเสียงเพื่อทำ Sound Design	13
10	ตัวอย่างการผลิตเพลงประกอบภาพยนตร์.....	14
11	ตัวอย่างห้องทำงานของการทำ Computer Music	15
12	ตัวอย่าง DAW ในขณะที่มีการทำงานของ MIDI และ VSTi	16
13	ตัวอย่างห้อง Mix Down.....	16
14	ภาพห้องฟ้ายามเช้าเปรียบเสมือนการเริ่มวันใหม่.....	20
15	ภาพการวิ่งสวนทางของรถสองฝั่งถนน	20
16	ชุดภาพวิถีชีวิตยามเช้า	20
17	ภาพสิ่งก่อสร้าง.....	21
18	ชุดภาพการพัฒนาของระบบคมนาคม.....	21
19	ชุดภาพแสดงการเล่าเรื่องผ่านเทคนิคการตัดต่อ.....	21
20	ชุดภาพที่สื่อถึงการถูกทิ้งของสิ่งที่พังลงในขณะที่สิ่งใหม่กำลังถูกสร้างขึ้น	21
21	ภาพศาลเจ้าที่ถูกสร้างขึ้นเกินความจำเป็น.....	22
22	ภาพปลาที่กำลังแย่งกันกินอาหาร	22
23	ชุดภาพอธิบายถึงเรื่องการเมือง.....	23
24	ชุดภาพการเคลื่อนไหวทางการเมืองของประชาชน	24
25	ชุดภาพเปรียบเทียบนักการเมือง	24
26	ชุดภาพการใช้เทคนิคตัดต่อโดยการเปลี่ยนสี.....	25

28	ภาพการขายธงชาติและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการเคลื่อนไหวกองการเมือง	26
29	ชุดภาพการต่อต้านของประชาชน	26
30	ชุดภาพการเดินทาง.....	27
31	ชุดภาพผลของการกระทำ(1).....	27
32	ชุดภาพผลของการกระทำ(2).....	28
33	ชุดภาพซากของสิ่งที่เหลือ	28
34	ภาพธงชาติที่อยู่ในกองเศษขยะ	28
35	ภาพท้องฟ้าสองสี	29
36	ภาพพระอาทิตย์ขึ้นตอนเช้า	30
37	ชุดภาพตึกสูง(1)	30
38	ชุดภาพตึกสูง(2)	31
39	ภาพพระอาทิตย์ขึ้นตอนเช้าที่นำกลับมาใช้อีกครั้ง	31
40	ภาพคนกำลังเล่นดนตรี.....	32
41	ภาพกล่องที่เคลื่อนที่ได้.....	33
42	ชุดภาพเมืองกรุงเทพมหานคร	33
43	ภาพผู้คนพยายามเดินสวนกันผ่านทางช่องแคบระหว่างรถสองคัน.....	33
44	ชุดภาพที่แสดงถึงพฤติกรรมการกินของคนกรุงเทพมหานคร	34
45	ชุดภาพที่แสดงถึงการเดินทางของคนกรุงเทพมหานคร	34
46	ชุดภาพที่แสดงถึงการหาความสุขของคนกรุงเทพมหานคร	35
47	ชุดภาพแสดงสถานที่ต่างๆของกรุงเทพมหานคร	36
48	ภาพหุ่นไม้ยกมือสวัสดิ์.....	37
49	การซ้อนทับของภาพไฟสีแดง.....	37
50	ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกถึงอันตรายอย่างตรงไปตรงมา	38
51	ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกถึงการต่อต้าน	38
52	ภาพคนนั่งพัก	39
53	ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกอันตรายทางด้านเนื้อหา.....	39
54	ชุดภาพที่แสดงถึงอันตรายที่อยู่รอบตัว.....	40
55	ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกถึงอันตรายทางด้านอารมณ์ความรู้สึก(1).....	40
56	ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกถึงอันตรายทางด้านอารมณ์ความรู้สึก(2).....	41
57	ชุดภาพที่นำมาแก้ไขความต่อเนื่องทางด้านอารมณ์ของภาพ(1).....	42

58	ชุดภาพที่นำมาแก้ไขความต่อเนื่องทางด้านอารมณ์ของภาพ(1)	43
59	ชุดภาพที่ยังคงไว้จากงานก่อนหน้า	44
60	ภาพที่มีการใช้ซ้ำมากเกินไป	45
61	ชุดภาพที่มีการใช้เสียงจากกล้อง	45
62	ชุดภาพเดียวกันแต่จัดวางเสียงใหม่	45
63	ชุดภาพที่มีการใช้เสียงจากกล้อง	46
64	ชุดภาพที่มีการออกแบบเสียงใหม่	46
65	ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกสดใสและสนุกสนาน(1).....	47
66	ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกสดใสและสนุกสนาน(2).....	48
67	ชุดภาพที่แสดงถึงวิถีชีวิตของคนไทย(1)	48
68	ชุดภาพที่แสดงถึงวิถีชีวิตของคนไทย(2)	49
69	ชุดภาพที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง	49
70	ชุดภาพที่แสดงความรู้สึกสกรปรกและน่ารังเกียจ(1).....	49
71	ชุดภาพที่แสดงความรู้สึกสกรปรกและน่ารังเกียจ(2).....	50
72	ภาพน้ำเน่าที่นำมาตัดสลับ.....	51
73	ชุดภาพที่ยังคงไว้	52
74	ชุดภาพที่อธิบายถึงประเพณีและวัฒนธรรมของไทย(1).....	52
75	ชุดภาพที่อธิบายถึงประเพณีและวัฒนธรรมของไทย(2).....	53
76	ชุดภาพที่แสดงให้เห็นถึงขยะในความเชื่อ(1)	53
77	ชุดภาพที่แสดงให้เห็นถึงขยะในความเชื่อ(2)	54
78	ภาพน้ำเน่า	54
79	ชุดภาพที่สื่อถึงความทรमानและความน่ากลัว(1).....	55
80	ชุดภาพที่สื่อถึงความทรमानและความน่ากลัว(2).....	56
81	ชุดภาพที่สื่อถึงความทรमानและการถูกกดขี่ในชีวิตประจำวัน	56
82	ชุดภาพตุ๊กตาที่ถูกทิ้ง	57
83	ชุดภาพแสดงถึงวิถีชีวิตตอนเช้าของคนกรุงเทพมหานคร	58
84	ชุดภาพที่แสดงถึงการเดินทางของคนกรุงเทพมหานคร	59
85	ภาพก่อนเมฆเคลื่อนบนท้องฟ้า	59
86	ชุดภาพแสดงถึงการทำงานของคนกรุงเทพมหานคร(1).....	59
87	ชุดภาพแสดงถึงการทำงานของคนกรุงเทพมหานคร(2).....	60

88	ชุดภาพที่เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของเวลา.....	60
89	ชุดภาพที่อธิบายถึงชีวิตความเป็นอยู่ของคนกรุงเทพมหานคร.....	61
90	ภาพก่อนเมฆที่เคลื่อนผ่านตึก.....	61
91	ชุดภาพที่ทำให้ความรู้สึกในแง่ลบของกรุงเทพมหานคร.....	61
92	ชุดภาพที่แสดงถึงแง่ลบของกรุงเทพมหานคร.....	62
93	ชุดภาพที่แสดงการเคลื่อนไหวที่สวนทาง.....	62
94	ชุดภาพการเปลี่ยนแปลงเวลาเป็นช่วงกลางคืน.....	63
95	ชุดภาพที่แสดงถึงแง่ลบในตอนกลางคืนของกรุงเทพมหานคร(1).....	63
96	ชุดภาพที่แสดงถึงแง่ลบในตอนกลางคืนของกรุงเทพมหานคร(2).....	64
97	ชุดภาพการแสวงหาความสุขในตอนกลางคืนของคนกรุงเทพมหานคร(1).....	64
98	ชุดภาพการแสวงหาความสุขในตอนกลางคืนของคนกรุงเทพมหานคร(2).....	65
99	ภาพไฟแดง.....	65
100	ชุดภาพผลกระทบของการแสวงหาความสุข.....	66
101	ภาพตุ๊กตาที่ถูกเล่นย้อนกลับ.....	66
102	ชุดภาพ Timelapse บนถนนของกรุงเทพมหานคร.....	67
103	ภาพ Timelapse ที่ใช้ร่วมกับเพลงสุนทราภรณ์.....	67
104	การตัดต่อด้วยโปรแกรม Adobe Premier Pro Cs 5.0.....	73
105	การทำเสียงด้วยโปรแกรม Logic.....	73
106	การทำเสียงด้วยโปรแกรม Adobe Premier Pro Cs 5.0.....	74

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

ในโครงการนี้ เนื่องจากข้าพเจ้ามีความสนใจในการทำเสียงในภาพยนตร์ข้าพเจ้าจึงมีความสนใจที่จะผลิตภาพยนตร์เรื่องนี้โดยการเล่าเรื่องด้วยเสียง โดยการนำเสียงเอฟเฟ็คต่างๆมาจัดวางตำแหน่ง และนำมาประกอบภาพให้สามารถสื่อสารถึงประเด็นที่ข้าพเจ้าต้องการจะสื่อสารให้กับคนดูรับทราบได้ โดยที่เสียงและภาพไม่มีความสัมพันธ์กันในด้านการมองเห็น เช่น ภาพคนเดินแต่ไม่ใช่เสียงเดิน แต่มีความสัมพันธ์กันในด้านการเคลื่อนไหว หรือด้านอื่นเช่น เสียงลากโซ่กับภาพไก่ที่ถูกแขวนอยู่ในร้านข้าวมันไก่ นอกจากนี้ข้าพเจ้าจะศึกษาเรื่องการอัดเสียงและการจัดวางเสียงต่างๆแล้ว เนื่องจากข้าพเจ้าได้เคยชมภาพยนตร์เรื่อง A Man With Moving Camera ของผู้กำกับ Dziga Vertov ทำให้ข้าพเจ้ามีความสนใจที่จะนำเทคนิคการถ่ายในลักษณะ สารคดีมาใช้ เพื่อให้เกิดความรู้สึกรจริงสอดแทรกกับการตัดต่อเพื่อให้เนื้อหาชัดเจนยิ่งขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงกลายเป็นแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้าผลิตภาพยนตร์เรื่องนี้ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงสภาพสังคมของกรุงเทพมหานครฯ ในปีพ.ศ. 2556 - 2557 ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าภาพที่เราเห็นอยู่ทุกวัน เมื่อนำมาเล่าใหม่โดยใช้เสียงอาจจะได้เรื่องราวและประสบการณ์ใหม่ๆเพิ่มขึ้นก็เป็นได้

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อศึกษากระบวนการเล่าเรื่องโดยใช้เสียงช่วยเพิ่มมิติด้านการสื่อสารให้แก่ภาพ
2. เพื่อศึกษาการออกแบบเสียงในภาพยนตร์

ขอบเขตของโครงการ

การผลิตภาพยนตร์เชิงทดลองขนาดสั้น ความยาวไม่เกิน 10 นาที ถ่ายทำด้วยกล้อง Canon EOS 60D ระบบ Digital format widescreen ระบบเสียง Stereo บันทึกเสียงด้วยเครื่องอัดเสียง Zoom H4n และไมค์ Shotgun Condenser Rode NGT2

ลักษณะของโครงการ

ภาพยนตร์สั้นเชิงทดลองนี้ ถ่ายทอดสภาพการใช้ชีวิตของสภาพสังคมในปีพ.ศ. 2556 – 2557 ซึ่งอาจสะท้อนถึงแนวคิดในการดำเนินชีวิตของผู้คนในสมัยนี้ โดยใช้รูปแบบของการเล่าเรื่องแบบ Montage Sequence และการถ่ายภาพแบบภาพยนตร์สารคดี โดยใช้เสียงเพื่อเพิ่มมิติในการสื่อสารให้กับภาพมากขึ้น

แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1. ศึกษาผลงานภาพยนตร์เรื่อง A Man With Moving Camera โดย Dziga Vertov
2. กำหนดแนวทางในการเล่าเรื่อง
3. ทดลองนำเสียงมาจัดวางกับภาพที่เตรียมไว้
4. นำเทคนิคที่สนใจในชิ้นงานก่อนหน้ามาพัฒนา
5. ทดลองเปลี่ยนขั้นตอนการทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้เรียนรู้กระบวนการเล่าเรื่องโดยใช้เสียงช่วยเพิ่มมิติด้านการสื่อสารให้แก่ภาพ
2. เข้าใจกระบวนการออกแบบเสียงในภาพยนตร์

บทที่ 2

การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล

ภาพยนตร์สารคดีแนว The city symphony

ในช่วงปีค.ศ.1902 ประเทศฝั่งยุโรปและอเมริกาได้ให้กำเนิดประเภทของหนังประเภทหนึ่งซึ่งเรียกว่า “City symphonies” ที่เป็นการพยายามที่จะเก็บภาพ จิตวิญญาณ เอกลักษณ์ และความเป็นบทกวีของผู้คนในเมืองผ่านการรวบรวมภาพการใช้ชีวิตของผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมืองทุกวัน เพื่อเผยถึงความจริงที่อยู่ภายในจิตใจที่สามารถถ่ายทอดผ่านทางการใช้ชีวิตของผู้คนเหล่านั้น¹ ซึ่งรูปแบบการนำเสนอในช่วงนั้นจะเป็นภาพยนตร์เงียบ (Silent film) และมีการเล่นดนตรีสดประกอบกับภาพที่เป็นภาพขาวดำ

การศึกษาภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera

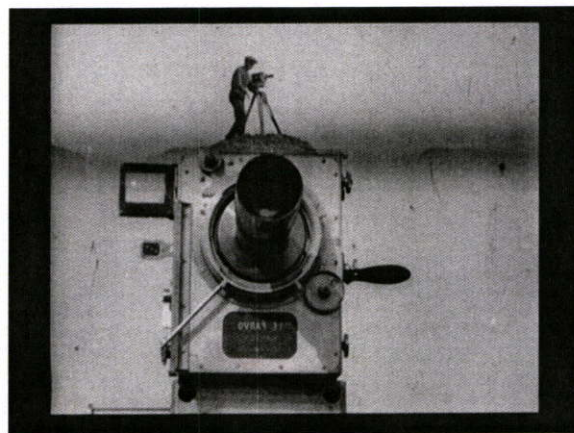

ภาพที่ 1 ภาพโปสเตอร์ของภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera

ที่มา : Vertov, Dizga. [A man with moing camera](http://www.ebertfest.com/twelve/photos/ManWithAMoviePoster.jpg) [Online], Accessed 30 September 2013. Available from <http://www.ebertfest.com/twelve/photos/ManWithAMoviePoster.jpg>

¹Ghandman. [City Symphonies](http://blogs.lib.berkeley.edu/mrc.php/city-symphonies) [Online], Accessed 30 September 2013. Available from <http://blogs.lib.berkeley.edu/mrc.php/city-symphonies>

ภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera เป็นภาพยนตร์สารคดีแนว City symphony ที่เผยถึงการใช้ชีวิตของผู้คนในสหภาพโซเวียตร่วมกับเครื่องจักรต่างๆ ผ่านทางตากล้องคนหนึ่งที่ย้ายกล้องไปถ่ายตามสถานที่ต่างๆ ในเมือง² โดยผู้กำกับ Dziga Vertov ได้ทดลองเทคนิคทางภาพอีกมากมายเพื่อให้ได้ความหมายของภาพที่เขาต้องการเช่น การซ้อนภาพ หรือการกลับภาพ เป็นต้น ซึ่งโดยรวมเนื้อหาที่ผู้กำกับต้องการจะพูดถึงไม่ได้มีเพียงแค่การใช้ชีวิตของคนในสหภาพโซเวียตเท่านั้น แต่ผู้กำกับต้องการแสดงให้เห็นถึงความเป็นวัตถุนิยมที่เข้าครอบงำชีวิตความเป็นอยู่ในขณะนั้นอีกด้วย

ภาพที่ 2 ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera

ที่มา : Vertov, Dziga. A man with moving camera [Online], Accessed 30 September 2013. Available from <http://blog.unl.edu/dixon/file/2011/08/Man-w.jpg>

การศึกษาภาพยนตร์เรื่อง Berlin : Symphony of city

ภาพยนตร์เรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงระยะเวลาหนึ่งวันในกรุงเบอร์ลิน ประเทศเยอรมัน ตั้งแต่เช้าตรู่ไปจนถึงตึกตึก³ ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 5 ส่วนโดยแต่ละส่วนก็จะมีประเด็นที่ต่างกันซึ่งภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่มีเส้นเรื่องหรือแม้แต่พล็อต(Plot) มีเพียงแค่ตัวหนังสือขึ้นคั่นระหว่างการเปลี่ยนแต่ละส่วน

²S. Davis, George. Man with moving camera [Online], Accessed 30 September 2013. Available from <http://www.imdb.com/title/tt0019760>

³Snow leopard. Berlin : Symphony of a great city [Online], Accessed 30 September 2013. Available from <http://www.imdb.com/title/tt0017668>

และใจความสำคัญของแต่ละส่วนเท่านั้น ซึ่งถือว่าเป็นภาพยนตร์ทดลองการเล่าเรื่องอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งเมื่อผู้ชมได้เห็นก็จะตีความเป็นอะไรก็ได้

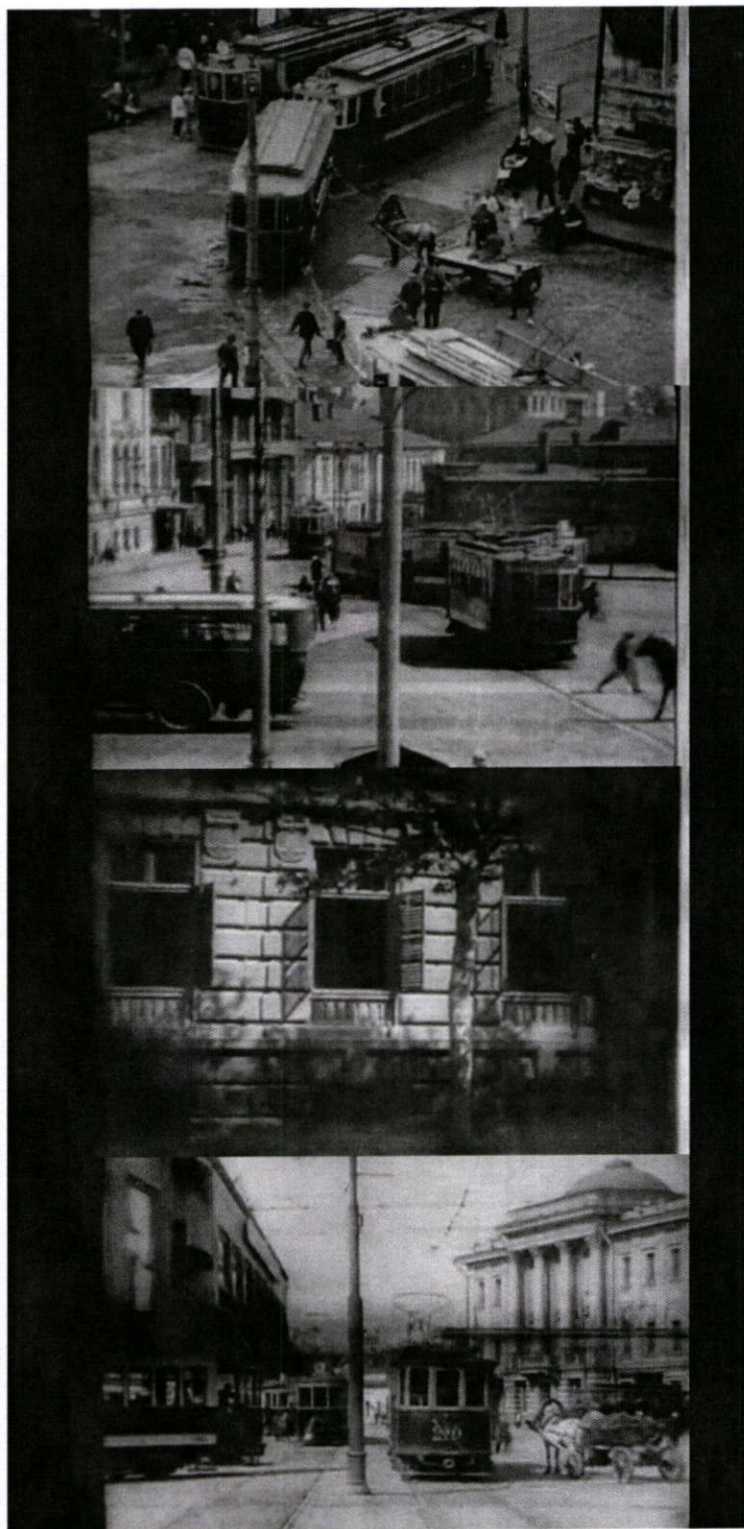
ภาพที่ 3 ภาพจากภาพยนตร์เรื่อง Berlin : Symphony of city

ที่มา : Ruttman, Walter. *Berlin : Symphony of city* [Online], Accessed 30 September 2013.

Available from <http://circus-wiki.com/Cwiki/wp-content/uploads/Sinfonie3.jpg>

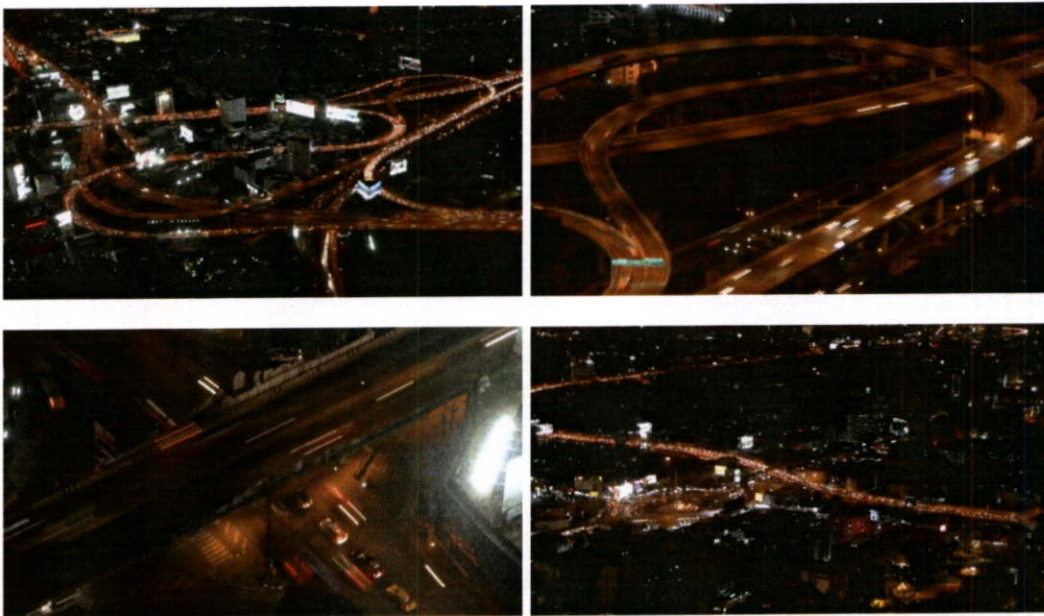
เทคนิคอ้างอิงจากภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera และ Berlin : Symphony of city

ในการออกแบบภาพนั้นข้าพเจ้าได้นำเทคนิคการถ่ายทำของภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera และ Berlin : Symphony of city มาใช้ ซึ่งเป็นการถ่ายในลักษณะภาพปลายเปิด (Open form) โดยจะให้ความรู้สึกเหมือนจริง เช่นเดียวกับสารคดีหรือภาพข่าว เพื่อให้ความรู้สึกถูกส่งออกมาจากภาพโดยตรงไม่ผ่านการเล่าเรื่อง โดยอาศัยประสบการณ์ของคนดูส่วนหนึ่งเป็นตัวตัดสินเนื้อหาของภาพนั้น และภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera ยังมีการใช้ภาพในลักษณะเหมือนกับการต่อจิ๊กซอว์ (Jigsaw) ซึ่งแต่ละภาพนั้นมีความหมายของตัวเองและเมื่อนำมาต่อกัน ความหมายของภาพก็จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆจนกลายเป็นภาพใหญ่รวมๆภาพหนึ่งโดยประกอบไปด้วยความหมายมากมาย

ภาพที่ 4 ตัวอย่างภาพปลายเปิด(Open form) จากภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera

โดยภาพยนตร์ทั้งสองเรื่องนี้ นั้นเล่าเรื่องให้เห็นถึงกิจวัตรประจำวันของคนเมือง ทั้งสองเมือง ในเวลาเพียงแค่ 90 นาที โดยสามารถสะท้อนถึงแนวคิดในการดำเนินชีวิตของคนเมืองออกมา ผ่านการทำกิจวัตรประจำวันได้ครบถ้วน นอกจากนั้นภาพยนตร์ทั้งสองเรื่องนี้ยังใช้เทคนิคในการตัดต่อ โดยให้คนดูเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของเวลาไปเรื่อยๆ ตั้งแต่เวลาเช้าไปจนเวลากลางคืน ซึ่งก็เป็นอีกวิธีในการย่อเวลาในภาพยนตร์ ซึ่งข้าพเจ้าสนใจวิธีการย่อเวลาในภาพยนตร์ จึงได้ศึกษาวิธีการย่อเวลามาใช้ ในที่นี้ข้าพเจ้าเลือกที่จะใช้เทคนิคที่เรียกว่า Timelapse ซึ่งเป็นการถ่ายโดยลดจำนวนภาพลงต่ออัตราการเล่นภาพปกติ เช่น ในระบบ Pal นั้นอัตราการเล่นภาพต่อ 1 วินาทีคือ 24 ภาพ ซึ่งถ้ามีภาพครบ 24 ภาพ การเคลื่อนไหวต่างๆจะดูเป็นธรรมชาติ แต่ในการถ่าย Timelapse นั้นผู้ถ่ายจะต้องลดจำนวนภาพลงเช่น 1 วินาทีอาจจะถ่าย 1 ภาพและเมื่อนำมาเล่นในอัตราที่เป็นปกติจะทำให้การเคลื่อนไหวในภาพนั้นมีความเร็วขึ้น เนื่องจากเป็นวิธีที่ทำให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของเวลาได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้การเคลื่อนไหวในภาพด้วยวัตถุที่มีความเร็ว ส่งผลให้เกิดความรู้สึก พัวพัน ยุ่งเหยิง ซุกซมวุ่นวาย มากกว่าการถ่ายแบบปกติ

ภาพที่ 5 ชุดภาพตัวอย่างที่ถ่ายทำจากเทคนิค Timelapse

องค์ประกอบของเสียงในภาพยนตร์⁴

ผู้กำกับภาพยนตร์หลายท่านที่ละเอียดและไม่ให้ความสนใจ ในเรื่องการออกแบบเสียงเท่าที่ควร ทั้งๆ ที่ ภาพยนตร์เป็นสื่อที่ผู้ชมรับรู้เรื่องราวได้ทั้งภาพและเสียง “เสียง” ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์นั้น มีอยู่ 3 แบบด้วยกัน คือ

1. Dialog
2. Sound Effect
 - 2.1 Foley
 - 2.2 Sound Design
 - 2.3 Ambience
3. Music

Dialogue หรือ บทสนทนา เป็น ส่วนที่มีความสำคัญที่สุดที่ใช้ในการบอกเล่าเรื่องราว และเนื้อหาของหนัง ส่วนมากจะบันทึกสดในขณะถ่ายทำเพราะจะสื่ออารมณ์ได้ดีกว่าการนำมาพากย์ใหม่และจะเป็นการเสียค่าใช้จ่ายสูง ผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการอัดและใช้เครื่องบันทึกเสียงคือ Production Mixer โดยมี Boom Man เป็นผู้ช่วยในการถือและวางตำแหน่งของไมโครโฟนที่ใช้อัด

นอกจากนี้ ยังมีข้อจำกัดใน การบันทึกเสียง เมื่อต้องถ่ายเป็นภาพ Long Shot (ภาพระยะไกล) ซึ่งทำให้ทีมงานไม่สามารถยื่นไมโครโฟนเข้าไปได้ และทีมงานก็ไม่นิยมใช้ไมโครโฟนแบบไร้สายด้วย เนื่องจาก มักจะทำให้ได้ยินเสียงผิดปกติที่ไม่ต้องการ เช่น เสียงเสียดสีของไมค์กับเสื้อ และ

⁴Doi edit. องค์ประกอบของเสียงในภาพยนตร์ [ออนไลน์], สืบค้น 2 ตุลาคม 2556.
เข้าถึงได้จาก http://movie-edit.blogspot.com/2011/07/blog-post_20

เสียงอื่นๆ ที่ไม่คู่ประเภทนี้ มักจะตอบสนองได้ไวจนเกินไป เช่น เสียงพักระดาษหนังสือพิมพ์ และเสียงถุงพลาสติก หากช่วงไหนเสียงที่บันทึกมาคุณภาพไม่ดี คือ มีเสียงรบกวนเยอะ เสียงเบาไป เสียงแตก หรือ เราต้องการเปลี่ยนบทสนทนา เราก็จะพากย์ใหม่ซึ่งเรียกว่าการทำ ADR (Automated Dialog Replacement)

ผู้ที่ดูแลส่วนนี้ก็คือ ADR Recordist มักจะไปบันทึกกันที่ห้องอัด ADR Editor ก็คือผู้ที่นำเสียงที่มายับให้ตรงกับปากของนักแสดงหรือวางในตำแหน่งที่ต้องการ สิ่งที่สำคัญในการพากย์ใหม่ก็คือน้ำเสียงและอารมณ์ของนักแสดงควรให้ใกล้เคียงกับของเดิมมากที่สุดเพื่อไม่ให้ผู้ชมเกิดความรู้สึกสะดุดในขณะชมภาพยนตร์ได้ ซึ่งอาจจะมีการใช้ effect ตกแต่งเสียงเช่นการ EQ หรือการใส่ Reverb เข้าช่วยบ้าง ซึ่งห้องบันทึกเสียงแบบนี้ จะมีเฉพาะอุปกรณ์ในการบันทึกเสียงสำหรับพูดเท่านั้น

ภาพที่ 6 ภาพตัวอย่างการอัดเสียง ADR

ที่มา : [ADR Studio \[Online\]](http://www.postmagazine.com/images/News/BlueRoomPostADRManhattanBeach.jpg), Accessed 2 October 2013. Available from

<http://www.postmagazine.com/images/News/BlueRoomPostADRManhattanBeach.jpg>

Sound Effect คือเสียงต่างๆที่เกิดขึ้นรอบๆนักแสดง ซึ่งจะมีส่วนช่วยเสริมให้คนดูเชื่อในสิ่งที่เห็นบนจอ Sound Effect ทั้งหลายนั้น อยู่ในความรับผิดชอบของ Sound Designer เราแบ่งเป็น 3 กลุ่มได้ดังนี้

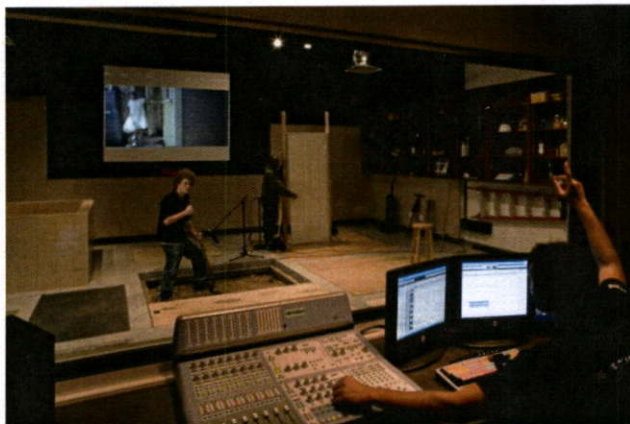
Foley คือ เสียงที่ใช้จาก “การบันทึกเสียงจริง” (ไม่ใช่บันทึก “จากเสียงจริง”) ในห้องบันทึกเสียง ที่เรียกว่า Foley Stage (ที่เรียกเช่นนี้เพื่อเป็นการให้เกียรติต่อ Mr. Jack Foley ซึ่งเป็นผู้เริ่มต้นบันทึกเสียงม้าวิ่งลงบนฟิล์ม โดยใช้กะลามะพร้าวสองอันเคาะลง บนพื้น) การทำเสียงเท้าเดินหรือวิ่ง ส่วนมากจะทำขึ้นมาใหม่เพราะเป็นการยากที่จะอัดได้อย่างชัดเจนในขณะที่ถ่ายทำ และรวมไปถึงเสียงเสื้อผ้าที่เกิดจากการเคลื่อนไหวของตัวละคร หรือเสียงการหยิบ จับ วางของ ปิดเปิดประตู ซึ่ง Foley Artist ก็คือคนที่ทำเสียงเหล่านี้ขึ้นมาใหม่ให้สมจริงที่สุด

ภายในห้อง Foley Stage นั้นอาจจะทำบานประตูเพื่อเปิดขึ้นมาจริงๆ โดยเฉพาะหนังสยองขวัญซึ่ง มักจะนำเสียงประตูผีๆ มาช่วยอยู่เสมอ เพื่อให้สมกับความน่ากลัวของหนัง เสียงพื้นดาบที่เอาเหล็กสองแท่งมากระทบกัน นอกจากนี้ ก็ยังมีเสียงไฟแช็ค เสียงเคี้ยวอาหาร เสียงปลอกกระสุนปืนตกพื้น เสียงเตะ เสียงต้อย เป็นต้น

ภาพที่ 7 ภาพห้อง Foley ในยุคแรก

ที่มา : Foley stage [Online], Accessed 2 October 2013. Available from http://1.bp.blogspot.com/_di621Kpm2A4/TNo-CAFA6PI/AAAAAAAAEZ8/R5rco0ErXt8/s1600/foley.jpg

ภาพที่ 8 ภาพห้อง Foley ในยุคปัจจุบัน

ที่มา : [Foley stage](http://farm6.staticflickr.com/5170/5346794343_0866fbab9b_o.jpg) [Online], Accessed 2 October 2013. Available from http://farm6.staticflickr.com/5170/5346794343_0866fbab9b_o.jpg

Sound Design คือเสียงบางอย่างที่ไม่ได้เกิดขึ้นในชีวิตจริงแต่ไปเสริมความรู้สึกให้กับภาพได้ เช่น เสียงฮัมต่ำ ๆ ก็อาจใช้แทนความรู้สึกถึงอันตรายที่กำลังจะเกิดขึ้น หรืออาจจะเป็นเสียงที่สร้างขึ้นเองเช่นเสียงไฟที่กำลังลุกไหม้ในภาพยนตร์เรื่อง Backdraft หรือเสียงดาบเลเซอร์ในภาพยนตร์เรื่อง Starwars เป็นต้น

นอกจากนี้เสียงของเครื่องบินก็เป็นเสียงอีกประเภทหนึ่ง ที่ไม่รู้จักบันทึก เสียงกันอย่างไร เสียงบินหรือเสียงระเบิดก็เช่นกัน ซึ่งโจทย์ยากๆ ของ Sound Designer ในหนัง เรื่อง Top Gun ซึ่งกำกับโดย Tony Scott ในปี 1986 และนำแสดงโดย Tom Cruise และ Kelly McGillis ก็เช่นกัน เมื่อหนังมีเครื่องบินรบ F14 Tomcat เป็นตัวเอกด้วย เนื่องจากเป็นพาหนะ คู่ใจของพระเอก (แต่เครื่องบินที่เอามาเข้าฉากกลับเป็นเครื่องบิน F15 Eagles แทน) ทำให้ Sound Designer ต้องหาคนที่สามารถผลิตเสียงเครื่องบินชนิดนี้ด้วยเครื่องมือ อิเล็กทรอนิกส์มาได้ แต่ก็ไม่ได้เสียงที่ใกล้เคียงหรือน่าพอใจของเครื่องบินรบได้เลย ในที่สุด ก็ตัดสินใจลองบันทึกเสียงสัตว์แทน โดยให้ช่างบันทึกเสียงเข้าไปในสวนสัตว์ แล้วให้แอมป์ไมโครโฟนเข้าไปในกรงสัตว์เพื่อบันทึกเสียงร้องของสัตว์ โดยไม่ให้เจ้าหน้าที่รู้ได้ เผื่อว่าจะมีเสียงที่ใช้ได้บ้าง ถึงแม้ต้องนำมาตกแต่งภายหลังก็ตาม ซึ่งวิธีการใช้เสียงสัตว์แทนเสียงอื่นๆ ในภาพยนตร์นั้นมีมานานแล้ว บางคนถึงกับมีอาชีพบันทึกเสียงสัตว์ที่ต้องการโดยเฉพาะ และคนพวกนี้จะมีเสียงสัตว์ร้องในแบบต่างๆ เกือบทุกชนิด ไว้ในห้องสมุดเสียงของตนเอง เพื่อขายแก่ผู้สนใจโดยเฉพาะ

หลังจากที่เปิด เสียงประกอบเครื่องบินรบให้ Tony Scott ฟัง ทำให้ Scott ถึงกับ อึ้งไปเลยว่า ไปบันทึกเสียงเครื่องบินขับไล่มาได้อย่างไร แต่ก็ได้รับคำเฉลยว่า เสียงเครื่องบินขับไล่ F14 ที่ได้ยินใน Top Gun นั้น แท้ที่จริงเป็นเสียงเสือดาวทองแก่ที่กำลังโมโหตัวหนึ่งในสวนสัตว์

Sound Designer จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับเครื่องมือ อิเล็กทรอนิกส์ ทั้งหลายที่ใช้สำหรับผลิตเสียง ไม่ว่าจะเป็น ซินติไซเซอร์ เอฟเฟคของกีตาร์ หรือเอฟเฟค ของเครื่องดนตรีอื่นๆ เนื่องจาก มันให้เสียงที่แตกต่างกันไป รวมทั้งต้องหัดสังเกตเสียงร้องของ สัตว์นานาชนิด ที่ร้องออกมาด้วยสถานการณ์ที่แตกต่างกันอีกด้วย เพื่อสามารถนำมาใช้ประกอบ ภาพยนตร์ และสามารถสร้างความโดดเด่นให้ภาพยนตร์ได้

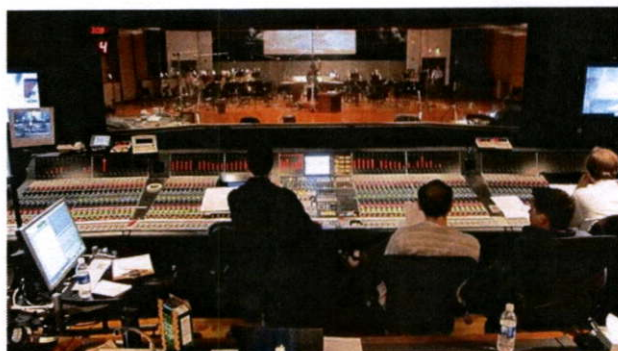
ภาพที่ 9 ภาพแสดงการอัดเสียงเพื่อทำ Sound design

ที่มา : Sound design [Online], Accessed 2 October 2013. Available from

<http://www.rojaksite.com/wp-content/uploads/2011/10/reel-steel-sound-design.jpg>

Ambience คือเสียงบรรยากาศในสถานที่ต่าง ๆ เช่นในป่าตอนกลางคืนก็จะต้อง มีเสียงจิ้งหรีดเรไร หรือเสียงความวุ่นวายของสภาพการจราจรในเมือง หรือเสียงของกลุ่มคน (Walla Group) ในงานเลี้ยง งานแต่งงาน ภัตตาคาร ร้านอาหาร ก็จะมีเสียงต่างกัน หรือเสียงสภาพ บรรยากาศของห้อง (Room Tone) แต่ละห้องก็จะไม่เหมือนกัน ซึ่งเสียงสภาพบรรยากาศห้อง (Room Tone) กับเสียงบรรยากาศ (Ambience) นั้นไม่เหมือนกัน แตกต่างกันตรงที่เสียงบรรยากาศ นั้นสามารถสร้างอารมณ์ให้คนดูมีอารมณ์ร่วมกับฉากนั้น โดยที่เสียงสภาพบรรยากาศห้องเป็นแค่เสียง ที่ใช้เพื่อให้ฉากที่อยู่ภายในห้องนั้นดูสมจริงมากขึ้นไม่ส่งผลกับอารมณ์ของคนดูและมักจะใช้ในฉากที่ อยู่ภายในสถานที่เท่านั้น

Music หรือ ดนตรีประกอบ มักจะถูกเรียกอีกอย่างว่า Music Score ก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ใช้สร้างอารมณ์ของหนังให้สมบูรณ์ขึ้น ดังที่เราเคยได้ยินจากภาพยนตร์หลาย ๆ เรื่อง ผู้ที่ทำหน้าที่ตรงนี้ก็คือ Music Composer เสียงดนตรี ก็จะมีห้องบันทึกเสียงดนตรี (Scoring Stage) โดยเฉพาะ ซึ่งก็ จะ ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน โดยส่วนภายในที่ใช้สำหรับบันทึกเสียงดนตรีซึ่งอยู่หน้าจอ ภาพยนตร์นั้น จะเป็นพื้นที่ที่กว้างมาก เนื่องจาก จะต้องสามารถบรรจุทั้งเครื่องดนตรี และ นักดนตรีเข้าไปพร้อมๆ กัน เพื่อทำการบันทึกเสียงได้พร้อมกัน อย่างน้อยก็ต้องจุได้ถึง 25 ชิ้น เลยทีเดียว ซึ่งเป็นขนาดที่เล็กที่สุดที่นักแต่งเพลง หรือผู้รับผิดชอบด้านดนตรีประกอบภาพยนตร์ จะยอมรับได้ แต่ในปัจจุบันด้วยเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นทำให้การทำดนตรีประกอบสามารถทำโดยเทคนิคที่เราเรียกว่า Computer Music ซึ่งเป็นการเรียงเสียงดนตรีผ่านทาง MIDI Controller ซึ่ง MIDI (Music Instrument Digital Interface) คือระบบการติดต่อสื่อสารทางเครื่องดนตรีของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทางดนตรี เช่น Computer Synthesizer หรือ Sampler ซึ่งใช้สัญญาณไฟฟ้าแบบดิจิทัลในการส่งข้อมูลระหว่างอุปกรณ์ที่เชื่อมต่อ โดยจะมีความหมายเป็นโน้ตดนตรีและค่าควบคุมลักษณะเสียงต่างๆ

ภาพที่ 10 ตัวอย่างการผลิตเพลงประกอบภาพยนตร์

ที่มา : Scoring stage [Online], Accessed 2 October 2013. Available from

http://images.comicbookresources.com/television/humantarget/scoringstage/sm/IMG_1427.jpg

ไฟล์ MIDI นั้นไม่ได้มีการเก็บเสียงดนตรีใดๆไว้เหมือนอย่างเทปเพลงหรือซีดีเพลง ข้อมูลทั้งหมดจะอยู่ในรูปคำสั่งที่จะไปสั่งเครื่องดนตรี ให้เปล่งเสียงเป็นโน้ตตัวใด ด้วยระดับความดังขนาดไหน และคำสั่งอื่นๆอีกมากมายตามคุณสมบัติเฉพาะของเครื่องดนตรีแต่ละชนิด ด้วยเหตุที่เป็นไฟล์คำสั่งแบบนี้เอง ทำให้ขนาดไฟล์นั้นเล็กมากและจากความที่มันเป็นไฟล์คำสั่งแบบดิจิทัลนี้เอง นักคอมพิวเตอร์จึงสามารถนำข้อมูลดิจิทัลนี้มาพัฒนาด้วย จนในที่สุดทั้งคอมพิวเตอร์และเครื่องดนตรีก็สื่อสารกันได้อย่างสมบูรณ์ โดยผ่านระบบ MIDI นี้

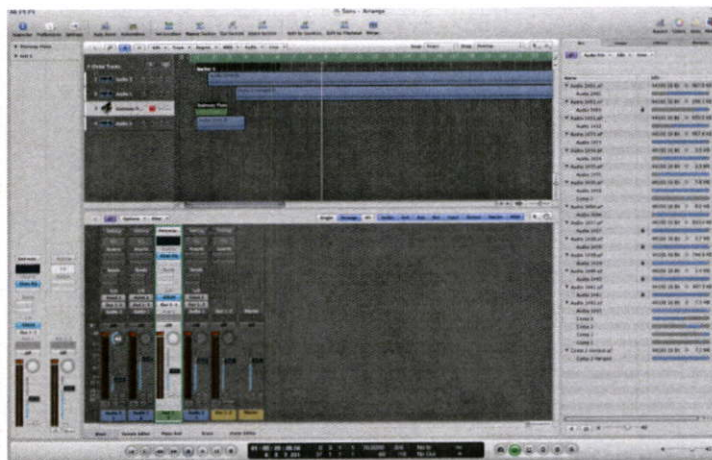
MIDI นั้นเป็นตัวที่ส่งคำสั่งเท่านั้น ส่วนเครื่องดนตรีที่ถูกบรรจุอยู่ในคอมพิวเตอร์นั้น จะถูกเรียกว่า VSTi (Virtual Studio Technology instrumental) จะเป็นตัวที่ทำงานร่วมกับ MIDI โดย VSTi แผงๆเสียงและรายละเอียดก็จะยิ่งเหมือนกับเครื่องดนตรีจริงๆมากยิ่งขึ้น เปรียบง่าย ๆ ก็คือ MIDI เปรียบเสมือนเป็น Conductor ในวงออเคสตรา ส่วน VSTi นั้นก็คือคนที่เล่นเครื่องดนตรีต่างๆ

ภาพที่ 11 ตัวอย่างห้องทำงานของการทำ Computer Music

ที่มา : [Computer Music \[Online\]](http://createdigitalmusic.com/files/storiespre2k6/mrackstudio.gif), Accessed 15 May 2014. Available from <http://createdigitalmusic.com/files/storiespre2k6/mrackstudio.gif>

DAW หรือ Digital Audio Workstation คือโปรแกรมที่ทำงานเกี่ยวกับเสียงทั้งหมด โดยโปรแกรมที่ใช้ส่วนใหญ่คือ Logic และ Protools ในระบบปฏิบัติการ iOS และ Cubase หรือ Nuendo ในระบบปฏิบัติการ Window

ภาพที่ 12 ตัวอย่าง DAW ในขณะที่มีการทำงานของ MIDI และ VSTi
 ที่มา : Logic [Online], Accessed 15 May 2014. Available from
<http://www.lib.neu.edu/dmdsiguide/Resources/images/LogicPic.png>

เมื่อถึงตอน Mix Down บุคคลที่รับผิดชอบในผลงานเสียงของตน ก็จะพยายามไปนั่งล้อมผู้กำกับภาพยนตร์เอาไว้ เพื่อกล่อมให้ผู้กำกับภาพยนตร์ขบขันเสียงของตนให้ดังขึ้นเป็นพิเศษ คราวนี้จึงเป็นวิจารณ์ญาณของผู้กำกับฯ แล้วว่า จะปล่อยให้เสียงไหนดัง หรือเบาในช่วงไหน

ภาพที่ 13 ตัวอย่างห้อง Mix down
 ที่มา : Mixdown studio [Online], Accessed 3 October 2013. Available from
http://www.mdc.edu/sedt/images_musicbusiness/DSCN3690.JPG

แนวทางการออกแบบเสียง

จากข้อมูลข้างต้น ข้าพเจ้าจึงมีการนำองค์ประกอบที่สอง ซึ่งเป็นองค์ประกอบของ Sound effect มาใช้ โดยข้าพเจ้าจะนำเสียงที่ได้จากการไปถ่ายตามสถานที่ต่างๆ โดยใช้เครื่องอัดเสียง Zoom H4n และไมค์ Rode NGT2 Shotgun นำมาผ่านกระบวนการปรับแต่งเสียง และนำมาจัดเรียงโดยให้มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งจะสามารถเสริมความหมายของภาพทั้งหมดให้มีเนื้อหาหรือความหมายมากขึ้น

บทที่ 3

การวางแผนการถ่ายทำ

แนวทางการเขียนบทภาพยนตร์

ในการถ่ายภาพยนตร์นั้นสิ่งแรกที่ต้องมีนั่นก็คือบทภาพยนตร์ที่ถูกพัฒนามาจาก แก่นเรื่อง (Theme) โครงเรื่อง (Plot) และพัฒนาต่อมาเรื่อยๆจนเป็นบทถ่ายทำ (Shooting script) ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดการทำงานของแต่ละฝ่ายว่าจะต้องเตรียมอะไรบ้าง เป็นเหมือนแบบแปลนในการสร้างบ้านหลังหนึ่ง โดยถ้าแบบแปลนนั้นดีเราจะสามารถเห็นบ้านที่สร้างเสร็จแล้วในกระดาษได้โดยไม่ต้องสร้างบ้านหลังนั้นด้วยซ้ำ บทภาพยนตร์ก็เช่นกัน นี่เป็นสาเหตุว่าทำไมภาพยนตร์ทุกเรื่องต้องมีบทภาพยนตร์และต้องให้ความสำคัญกับบทภาพยนตร์เป็นอย่างมาก

ในส่วนของภาพยนตร์เรื่องนี้ข้าพเจ้าต้องการจะการถ่ายทอดวิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯจากเวลาเช้าไปจนถึงเวลากลางคืนที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัยภายใต้เมืองที่ได้ชื่อว่าเป็นมหานครอันกว้างใหญ่ดุจเทพนคร ข้าพเจ้าจึงได้วางโครงเรื่องเอาไว้คือ โดยเริ่มจากการกรุงเทพมหานครในเวลาเช้ามืด ผู้คนเริ่มออกเดินทางไปทำงาน ผู้คนที่เดินกันขวักไขว่เข้าไปในที่ทำงานของตนเองจนกระทั่งตกเย็นที่ผู้คนเดินทางกลับบ้าน ผู้คนที่ออกแสวงหาความสุขในตอนกลางคืน ผู้คนบางประเภทที่ทำงานในชีวิตกลางคืน หลังจากที่ได้โครงเรื่องข้าพเจ้าก็ได้ใช้ประสบการณ์ของตนเองในการถ่ายทอดช่วงเวลาต่างๆนี้เอาไว้

สถานที่หลักที่ข้าพเจ้าเลือกนี้จะไปถ่ายคือ อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เขตสาทร บริเวณลานหน้าศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ ดิโกโบหยก ซึ่งการเลือกแต่ละสถานที่นั้นข้าพเจ้าเลือกโดยทำการสังเกตตามสถานที่ต่างๆในกรุงเทพมหานครว่าสถานที่ไหนที่ข้าพเจ้าจะได้ภาพตามที่ต้องการบ้าง โดยในเวลาเช้าข้าพเจ้าเลือกที่จะถ่ายที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิเนื่องจากมีผู้คนพลุกพล่านแทบจะตลอดเวลา นอกจากนี้อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมียังเป็นทางผ่านของรถประจำทางหลายสายซึ่งรถประจำทางเหล่านี้เป็นการเดินทางที่มีมานานแล้วแม้ว่ายุคสมัยเปลี่ยนไป ผู้คนก็ยังคงเดินทางด้วยวิธีนี้อยู่

บริเวณเขตสาทรเป็นหนึ่งในย่านธุรกิจของกรุงเทพมหานครฯ มีตึกสูงมากมายและมีวิสัยทัศน์ที่สะอาดสวยงาม นอกจากนี้ยังมีความหลากหลายทางอาชีพ เช่น พนักงานออฟฟิศ เด็กนักเรียนที่นำของมาขาย ขอทาน ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าเหมาะกับการถ่ายทอดอาชีพของคนในกรุงเทพฯที่มีความหลากหลายข้าพเจ้าจึงเลือกที่แห่งนี้ในการเก็บภาพผู้คนทำงาน

ในบริเวณตึกใบหยก ข้าพเจ้าได้เลือกสถานที่นี้เพราะว่า ข้าพเจ้าต้องการภาพที่ฟ้ามืดแล้วแต่เมืองกรุงเทพมหานครแห่งนี้ยังคงสว่างไสวราวกับว่า เมืองแห่งนี้ไม่เคยหลับไหลเลย ภาพรถติดจากมุมสูงเปรียบเสมือนวงจรที่กำลังติดขัดไปไหนไม่ได้จนอาจทำให้เมืองแห่งนี้ลัดวงจร ซึ่งตึกใบหยกนั้นถือได้ว่าเป็นตึกที่สูงที่สุดของกรุงเทพมหานคร ทำให้ง่ายต่อการเก็บภาพกรุงเทพเป็นมุมกว้าง ข้าพเจ้าจึงเลือกที่สถานที่แห่งนี้

บริเวณสุดท้ายคือลานหน้าเซ็นทรัลเวิลด์ ข้าพเจ้าให้สถานที่แห่งนี้เป็นตัวแทนของการหาความสุขยามค่ำคืนของคนกรุงเทพฯ ที่คู่ขนานไปกับบางอาชีพที่ต้องทำงานไปด้วยในขณะที่ทุกคนกำลังมีความสุขกัน โดยข้าพเจ้าได้เลือกใช้ตอนที่สถานที่นี้กำลังจัดงานปีใหม่เพราะเป็นวันที่มีการผุดถนนที่เป็นสาธารณะเพื่อให้กลุ่มคนกลุ่มหนึ่งมาหาความสุขกัน ซึ่งพอทุกคนมีความสุขกันพอแล้วก็เดินทางกลับโดยทิ้งเศษซากของความสุขเหล่านั้นให้ผู้อื่นเก็บกวาดเพื่อให้พื้นที่สาธารณะนั้นกลับไปใช้ได้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้นข้าพเจ้าก็ได้ทำการเก็บภาพสถานที่ต่างๆระหว่างทางที่ข้าพเจ้าเดินทางไปตามสถานที่นั้นๆเพื่อเป็นการเสริมให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครมากยิ่งขึ้น

การทดลองถ่ายทำ

หลังจากที่ได้โครงเรื่องแล้วนั้นข้าพเจ้าต้องทำการทดลองเทคนิคต่างๆก่อนเพื่อให้รู้ว่า ข้าพเจ้าต้องการอะไรจากสถานที่นั้นบ้าง จะได้ไม่เป็นการเสียเวลาเมื่อข้าพเจ้าไปในสถานที่เหล่านั้น เพราะบางสถานที่ต้องมีค่าใช้จ่าย บางสถานที่ต้องขออนุญาตในการถ่ายทำซึ่งมีกระบวนการที่ล่าช้า เหตุการณ์ในบางสถานที่นั้นเกิดขึ้นครั้งเดียว การเตรียมการและการทดลองทำก่อนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก

Ladkrabang Montage

งานทดลองงานนี้ข้าพเจ้าได้ทดลองทำตามภาพยนตร์เรื่อง A man with moving camera ก่อนซึ่งในงานนี้ข้าพเจ้าได้วางแนวคิดคร่าวๆไว้คือ “ลาดกระบังกำลังพัฒนา” โดยต้องการจะสื่อถึงการพัฒนาที่ย่างกรายเข้ามาในเขตของลาดกระบังที่ถือว่ายังเป็นเขตชานเมือง เป็นสถานที่ที่ถือได้ว่าเป็นเนื้อขึ้นโตที่รอคอยเหล่านักธุรกิจเข้ามาแย่งชิงกันนับตั้งแต่มีสนามบินสุวรรณภูมิ ซึ่งการพัฒนาเหล่านี้ถ้าเกิดขึ้นเร็วเกินไปอาจจะทำลายพื้นที่และทำลายวิถีชีวิตของชาวบ้านละแวกนั้นไปจนไม่เหลือที่ให้พวกเขาอยู่อาศัยอีกต่อไป โดยข้าพเจ้าได้เจาะจงภาพที่เป็นวิถีชีวิตของชาวบ้านและภาพที่แสดงการเคลื่อนไหวที่สวนทางไปจนถึงภาพที่แสดงถึงความแตกต่างของสิ่งก่อสร้างที่กำเนิดใหม่กับสภาพแวดล้อมรอบข้าง ภาพโครงสร้างของสิ่งก่อสร้างต่างกับภาพของสิ่งก่อสร้างที่ถูกทำลาย ทั้งหมดถูกนำมาตัดต่อ

รวมกันโดยใช้เทคนิคการตัดต่อโดยการแบ่งภาพเป็นสองจอเพื่อเป็นการเปรียบเทียบทั้งสองภาพให้คนดูเห็นความแตกต่างที่ชัดเจน

ภาพที่ 14 ภาพท้องฟ้ายามเช้าเปรียบเสมือนการเริ่มวันใหม่

ภาพที่ 15 ภาพการวิ่งสวนทางของรถสองฝั่งถนนที่สวนทางกันโดยนำเทคนิคการตัดต่อมาใช้เพื่อเปรียบเทียบถึงการพัฒนาที่อีกฝั่งหนึ่งกำลังหยุดนิ่ง

ภาพที่ 16 ชุดภาพวิถีชีวิตยามเช้า จากซ้ายไปขวา ภาพปลาห้องโก๋ทอดและภาพลูกสุนัขที่กำลังนอนอยู่เพื่อสื่อถึงการวิถีชีวิตที่กำลังเริ่มต้นขึ้นในเวลาเช้า

บทที่ 3

การวางแผนการถ่ายทำ

แนวทางการเขียนบทภาพยนตร์

ในการถ่ายภาพยนตร์นั้นสิ่งแรกที่ต้องมีนั่นก็คือบทภาพยนตร์ที่ถูกพัฒนามาจาก แก่นเรื่อง (Theme) โครงเรื่อง (Plot) และพัฒนาต่อมาเรื่อยๆจนเป็นบทถ่ายทำ (Shooting script) ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดการทำงานของแต่ละฝ่ายว่าจะต้องเตรียมอะไรบ้าง เป็นเหมือนแบบแปลนในการสร้างบ้านหลังหนึ่ง โดยถ้าแบบแปลนนั่นดีเราจะสามารถเห็นบ้านที่สร้างเสร็จแล้วในกระดาษได้โดยที่ไม่ต้องสร้างบ้านหลังนั้นด้วยซ้ำ บทภาพยนตร์ก็เช่นกัน นี่เป็นสาเหตุว่าทำไมภาพยนตร์ทุกเรื่องต้องมีบทภาพยนตร์และต้องให้ความสำคัญกับบทภาพยนตร์เป็นอย่างมาก

ในส่วนของภาพยนตร์เรื่องนี้ข้าพเจ้าต้องการจะการถ่ายทอดวิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯ จากเวลาเช้าไปจนถึงเวลากลางคืนที่เปลี่ยนไปตามยุคสมัยภายใต้เมืองที่ได้ชื่อว่าเป็นมหานครอันกว้างใหญ่ ดุจดุจดคน ข้าพเจ้าจึงได้วางโครงเรื่องเอาไว้คือ โดยเริ่มจากการกรุงเทพมหานครในเวลาเช้ามีผู้คนเริ่มออกเดินทางไปทำงาน ผู้คนที่เดินกันขวักไขว่เข้าไปในที่ทำงานของตนเองจนกระทั่งตกเย็นที่ผู้คนเดินทางกลับบ้าน ผู้คนที่ออกแสวงหาความสุขในตอนกลางคืน ผู้คนบางประเภทที่ทำงานในชีวิตกลางคืน หลังจากที่ได้โครงเรื่องข้าพเจ้าก็ได้ใช้ประสบการณ์ของตนเองในการถ่ายทอดช่วงเวลาต่างๆนี้เอาไว้

สถานที่หลักที่ข้าพเจ้าเลือกนี้จะไปถ่ายคือ อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เขตสาทร บริเวณลานหน้าศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์ ดึกโบหยก ซึ่งการเลือกแต่ละสถานที่นั้นข้าพเจ้าเลือกโดยทำการสังเกตตามสถานที่ต่างๆในกรุงเทพมหานครว่าสถานที่ไหนที่ข้าพเจ้าจะได้ภาพตามที่ต้องการบ้าง โดยในเวลาเช้าข้าพเจ้าเลือกที่จะถ่ายที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิเนื่องจากมีผู้คนพลุกพล่านแทบจะตลอดเวลา นอกจากนี้อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมียังเป็นทางผ่านของรถประจำทางหลายสายซึ่งรถประจำทางเหล่านี้เป็นการเดินทางที่มีมานานแล้วแม้ว่ายุคสมัยเปลี่ยนไป ผู้คนก็ยังคงเดินทางด้วยวิธีนี้อยู่

บริเวณเขตสาทรเป็นหนึ่งในย่านธุรกิจของกรุงเทพมหานครฯ มีตึกสูงมากมายและมีวิสัยทัศน์ที่สะอาดสวยงาม นอกจากนี้ยังมีความหลากหลายทางอาชีพ เช่น พนักงานออฟฟิศ เด็กนักเรียนที่นำของมาขาย ขอทาน ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าเหมาะกับการถ่ายทอดอาชีพของคนในกรุงเทพฯ ที่มีความหลากหลายข้าพเจ้าจึงเลือกที่แห่งนี้ในการเก็บภาพผู้คนทำงาน

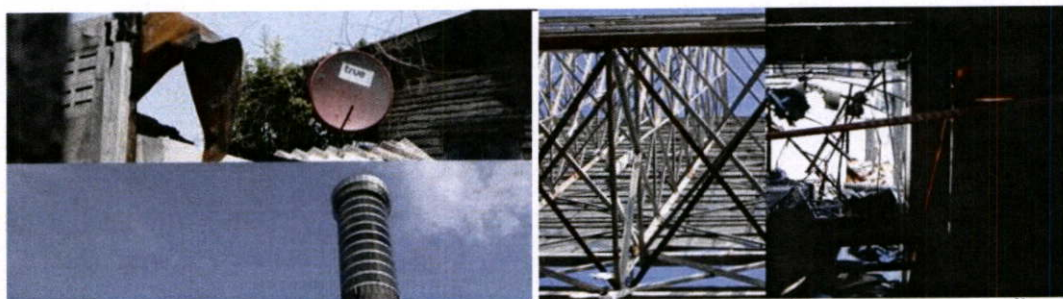
ภาพที่ 17 ภาพสิ่งก่อสร้างที่กำลังสร้างเปรียบเทียบกับสิ่งก่อสร้างที่กำลังพังลง

ภาพที่ 18 ชุดภาพการพัฒนาของระบบคมนาคม จากซ้ายไปขวา ภาพการพัฒนาการของระบบคมนาคมที่ดูล้ำสมัยเปรียบเทียบกับการเดินทางของชาวบ้านในพื้นที่

ภาพที่ 19 ชุดภาพแสดงการเล่าเรื่องผ่านเทคนิคการตัดต่อ จากซ้ายไปขวา ภาพที่ดูไม่มีสิ่งผิดปกติและภาพการนำเทคนิคตัดต่อมาช่วยเพื่อชี้นำคนดู ซึ่งสื่อถึงความอันตรายที่แยกราชเข้ามาในวิถีชีวิตประจำวันที่เป็นปกติ

ภาพที่ 20 จากซ้ายไปขวา ชุดภาพที่สื่อถึงการถูกทิ้งของสิ่งที่พังลงในขณะที่สิ่งใหม่กำลังถูกสร้างขึ้น

ภาพที่ 21 ภาพศาลเจ้าที่ที่ถูกสร้างขึ้นในลักษณะเดียวอย่างมากมาย เปรียบเสมือนแนวคิดของระบบอุตสาหกรรมที่กำลังเข้ามาครอบงำผู้คน

ภาพที่ 22 ภาพปลาที่กำลังแย่งกันกินอาหารเปรียบเสมือนนักธุรกิจที่แย่งกันจับจองพื้นที่เพื่อทำกำไร โดยไม่สนสภาพแวดล้อมโดยรอบ

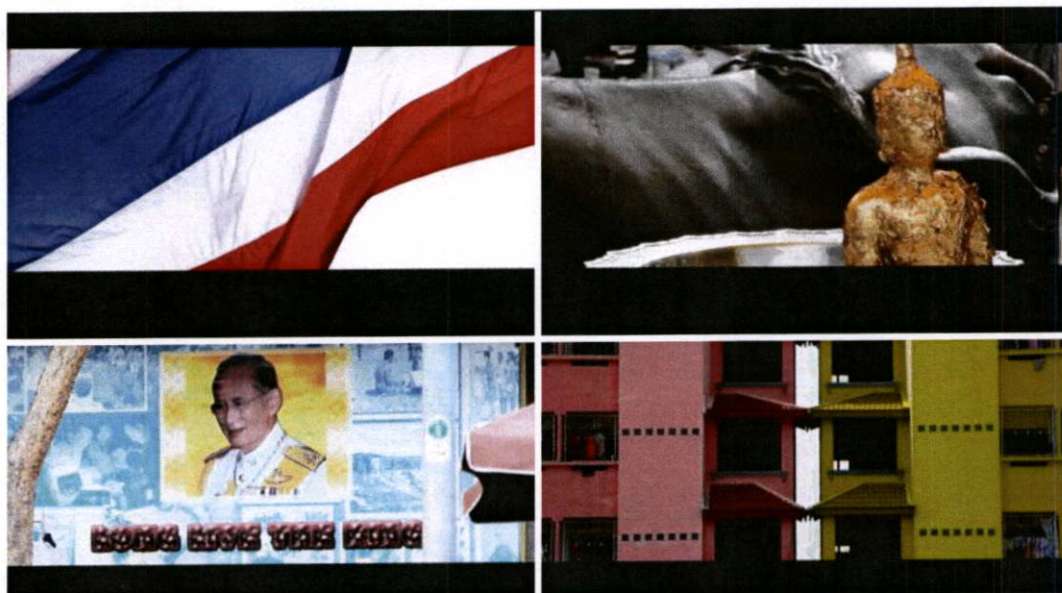
ในทางด้านเสียงข้าพเจ้าได้ใช้เสียงดนตรีเหมือนงานลักษณะนี้ทั่วไป พบว่าเสียงดนตรีที่เป็นเพลงนั้นสามารถสร้างอารมณ์ให้กับภาพได้แต่ไม่สามารถช่วยให้ขยายเนื้อหาและสร้างความเข้าใจให้กับคนดูได้เลย ในขณะที่เดียวกันเสียงดนตรีนั้นอาจจะไปรบกวนภาพและสร้างอารมณ์ที่ขัดกับเนื้อหาทำให้คนดูเข้าใจผิดได้

หลังจากการทดลองข้าพเจ้าจึงได้แนวทางในการทดลองงานต่อไปโดยข้าพเจ้าจะนำเสียงที่เป็นเสียงจริงๆมาทำการจัดวางในมีความสัมพันธ์กับภาพ เพื่อเพิ่มมิติให้กับภาพนั้นๆซึ่งจะทำให้คนดูเกิดจินตนาการและการตีความมากขึ้น

No.1

ในงานนี้ข้าพเจ้าได้ลองเปลี่ยนสถานที่การเล่าเรื่องจากลาดกระบังมาเป็นการเล่าเรื่องถึงการเคลื่อนไหวทางการเมืองของคนกรุงเทพมหานครฯ เพื่อเป็นการทดลองถ่ายทำในสถานที่ต่างๆในกรุงเทพมหานครด้วย โดยได้แบ่งการทำออกเป็นสองส่วนคือในส่วนของภาพและเสียง ซึ่งคนทำทั้งสองนี้เป็นคนละคนกันและทำในเวลาเดียวกัน เพื่อทดลองเรื่องการรับรู้ของคนดูในเรื่องของภาพและเสียง ในทางด้านภาพนั้นข้าพเจ้าได้ส่งภาพให้คนตัดต่อตีความและตัดออกมาเป็นการเล่าถึงการเมืองที่

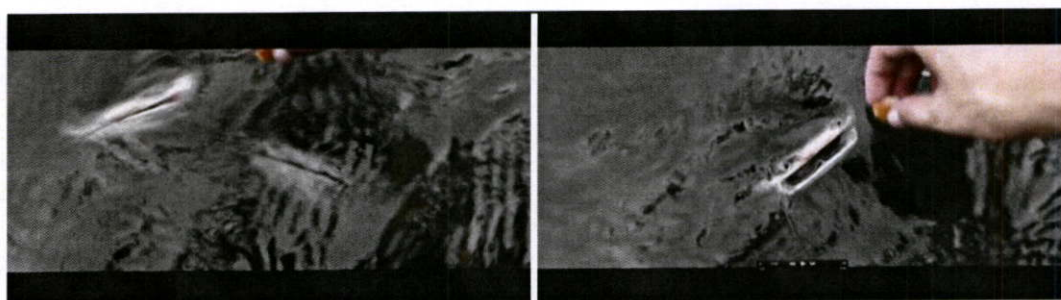
ต่อสู้และแก่งแย่งกันในปัจจุบันนี้เหมือนเป็นการทำร้ายประเทศของเราไปด้วยซึ่งทั้งหมดไม่ได้เกิดจากสิ่งอื่นเลยหากเกิดแต่การเลือกตั้งที่ประชาชนส่วนมากเลือกให้คนกลุ่มหนึ่งมาเป็นรัฐบาลและเมื่อพวกเขาทำสิ่งที่แย้งกับประเทศชาติพวกเราก็ต้องยอมรับเพราะพวกเราให้อำนาจในการตัดสินใจกับพวกเขาเอง โดยการตัดต่อนั้นยังคงใส่เทคนิคทางด้านการตัดต่ออยู่ เช่น การเปลี่ยนสีภาพโดยใช้สีที่เป็นสัญลักษณ์ของทั้งสองฝ่ายที่มีความขัดแย้งทางการเมืองในตอนนี้ การเล่นภาพย้อนกลับที่ให้ความรู้สึกที่เรากำลังเดินถอยหลัง

ภาพที่ 23 ชุดภาพอธิบายถึงเรื่องการเมือง จากซ้ายไปขวา ภาพธงชาติ พระพุทธรูปและรูปภาพพระมหากษัตริย์ ซึ่งทั้งสามอย่างคือสิ่งที่แทนอยู่บนธงชาติ และภาพตึกสองหลังที่ใช้สีเดียวกับกลุ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองสองกลุ่มที่ขัดแย้งกัน เป็นการสื่อว่าชาติกำลังแบ่งออกเป็นสองฝ่ายอย่างชัดเจน

ภาพที่ 24 จากซ้ายไปขวา ชุดภาพที่แสดงให้เห็นถึงการเคลื่อนไหวทางการเมืองของประชาชน

ภาพที่ 25 ชุดภาพเปรียบเทียบนักการเมือง จากซ้ายไปขวา ภาพปลาที่กำลังพยายามแย่งกันกินอาหารและภาพคนถือปืนกำลังจะยิง เปรียบเสมือนประชาชนที่ตกเป็นเหยื่อของนักการเมืองที่พร้อมจะหาผลประโยชน์อยู่ตลอดเวลา

ภาพที่ 26 จากซ้ายไปขวา ชุดภาพการใช้เทคนิคตัดต่อโดยการเปลี่ยนสี เพื่อสื่อถึงการแบ่งผ่านทาง
การเมืองที่มีอยู่ทุกที่

ภาพที่ 27 จากซ้ายไปขวา ชุดภาพที่แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของคนส่วนหนึ่งที่ไม่ได้รู้สึกถึงผลกระทบ
ทางด้านการเมือง ซึ่งในส่วนนี้อยู่ในส่วนที่สองของเสียงซึ่งภาพและเสียงไม่สัมพันธ์กันทำให้คนดูเริ่ม
สับสนในเนื้อหา

ภาพที่ 28 จากซ้ายไปขวา ภาพการขายธงชาติและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการเคลื่อนไหวทางการเมือง
เปรียบเสมือนการจ้องหาผลประโยชน์ของกลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่งนอกจากนักการเมือง

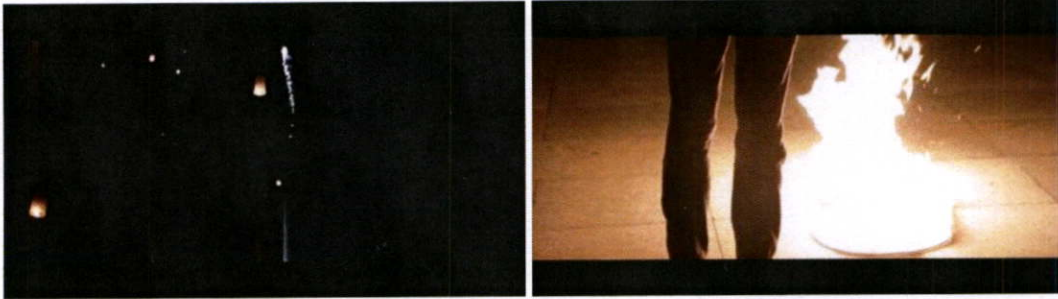
ภาพที่ 29 ชุดภาพการต่อต้านของประชาชน จากซ้ายไปขวา ภาพการเดินขบวนของกลุ่มต่อต้าน
รัฐบาลและภาพธงชาติที่ถูกทิ้งอยู่ในกองขยะเปรียบเสมือนการเคลื่อนไหวที่ไม่สนใจว่าสภาพแวดล้อม
รอบข้างจะเป็นอย่างไร

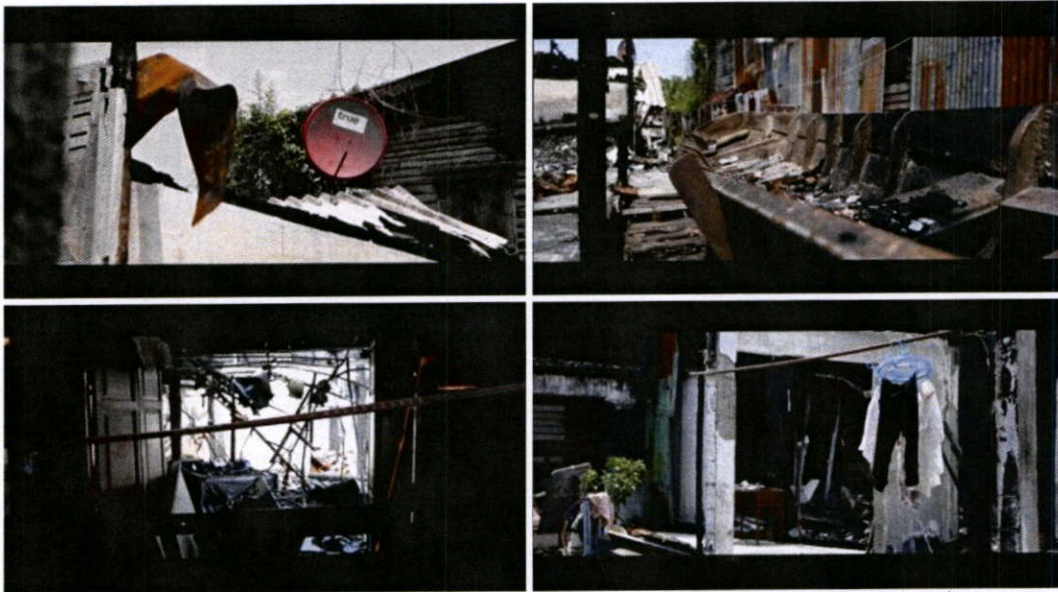
ภาพที่ 30 ชุดภาพการเดินขบวน จากซ้ายไปขวา ภาพแกนนำที่กำลังปลุกระดมผู้คน ภาพเดินขบวนของกลุ่มคนที่ใช้เทคนิคการตัดต่อ ย้อนภาพให้คนเดินถอยหลังเปรียบเสมือนทุกการเดินหน้าของกลุ่มคนเป็นการถอยหลังของประเทศ ภาพผู้ชุมนุมที่อยู่อย่างสบายเหมือนเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้คนออกมาชุมนุม

ภาพที่ 31 ชุดภาพผลของการกระทำ(1) จากซ้ายไปขวา ภาพการปล่อยกระตุงลงน้ำ ภาพกระตุงที่มีไฟลุกอยู่กลางแม่น้ำ เปรียบเสมือนการกระทำทุกอย่างนั้นสามารถส่งผลร้ายกับสิ่งเหล่านั้นได้และเมื่อเกิดแล้วเราไม่สามารถแก้ไขมันได้เลย

ภาพที่ 32 ชุดภาพผลของการกระทำ(2) จากซ้ายไปขวา ภาพการปล่อยโคมลอย และภาพโคมลอยที่ ลูกไหม้ เปรียบเสมือนการกระทำทุกอย่างนั้นสามารถส่งผลร้ายกับสิ่งเหล่านั้นได้และเมื่อเกิดแล้วเรา ไม่สามารถแก้ไขมันได้เลย

ภาพที่ 33 ชุดภาพซากของสิ่งที่เหลือ จากซ้ายไปขวา ชุดภาพของซากสิ่งก่อสร้างที่ถูกไฟไหม้ เปรียบเสมือนประเทศไทยที่รอคอยการเก็บกวาดและสร้างใหม่อีกครั้งเพื่อให้คนอยู่อาศัยต่อไป

ภาพที่ 34 ภาพธงชาติที่อยู่ในกองเศษขยะ

ภาพที่ 35 ภาพท้องฟ้าในเวลาเย็นที่แบ่งเป็นสองสี สื่อถึงทั้งสองกลุ่มที่ขัดแย้งกันโดยยังไม่สามารถหาข้อสรุปที่จะอยู่ร่วมกันได้

ในทางด้านเสียงข้าพเจ้าได้แบ่งเป็นสามส่วนคือ ส่วนของที่เป็นเสียงเอฟเฟค (Sound Effect) โดยที่ไม่มีการทำอะไรกับเสียงนั้นทั้งสิ้น ในส่วนที่สองข้าพเจ้าได้จัดวางเสียงให้เป็นเหมือนจังหวะดนตรี และในส่วนที่สามนั้นข้าพเจ้าได้นำเสียงนั้นๆมาผ่านกระบวนการทำให้มีความรู้สึกคล้ายเสียงดนตรี

เมื่อนำผลงานไปให้บุคคลทั่วไปดูพบว่า การรับรู้ของคนดูนั้นสามารถเข้าใจจากการเล่าเรื่องทางภาพ เนื่องด้วยเทคนิคการตัดต่อและการตัดต่อภาพที่มีการร้อยเนื้อหาเข้าด้วยกันทำให้เสียงไม่สามารถทำงานได้อย่างเต็มที่ ในขณะที่เดียวกันเสียงนั้นยังเข้าไปทำลายความสนใจของคนดู ทำให้คนดูไขว้เขวกับเนื้อหาของภาพ ในส่วนผลการทดลองทางเสียงพบว่าในส่วนแรกนั้นคนดูสามารถเข้าใจและรับรู้ถึงเสียงนั้นๆได้แค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น ซึ่งในส่วนนี้ถือว่าเสียงยังสามารถทำงานร่วมกับภาพได้อยู่ แต่ในส่วนที่สองเมื่อนำเสียงมาเรียงเป็นจังหวะ คนดูจะเปลี่ยนไปสนใจการเปลี่ยนแปลงนั้นทันทีพร้อมกับหาความหมายของภาพและจังหวะนั้น ส่งผลให้ความเข้าใจของคนดูคลาดเคลื่อน โดยสิ่งที่น่าสนใจของเสียงในตอนนี้คือการทำงานของเสียงเร่งเครื่องรถยนต์กับภาพคนที่กวาดแบ่งที่มีความสัมพันธ์กันทำให้คนดูพยายามหาความหมายจากสิ่งที่เกิดขึ้นนี้แต่เนื่องจากเนื้อหาโดยรวมที่ไปคนละทิศทางทำให้สิ่งนี้ไม่เกิดผลอะไรขึ้น ในส่วนที่สาม เสียงได้เปลี่ยนหน้าที่ไปทำหน้าที่กับเสียงดนตรีทำให้เกิดความรู้สึกแต่ไม่ได้นำไปขยายเนื้อหาของภาพแต่อย่างใด

หลังจากที่ได้รับผลการทดลองข้าพเจ้าจึงได้แนวคิดในการทำงานต่อไปโดยข้าพเจ้าจะลดการใช้เทคนิคทางด้านภาพลงและใช้จำนวนภาพน้อยลงเพื่อให้คนดูมุ่งความสนใจไปที่การเปลี่ยนแปลงของเสียงเท่านั้น ในส่วนของแนวทางการพัฒนาทางด้านเสียง ข้าพเจ้าจะนำเทคนิคที่ได้จากการทดลองทำงานนี้ไปพัฒนาต่อ โดยจะนำแต่ละส่วนไปขยายเพื่อให้เห็นผลได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

No.2

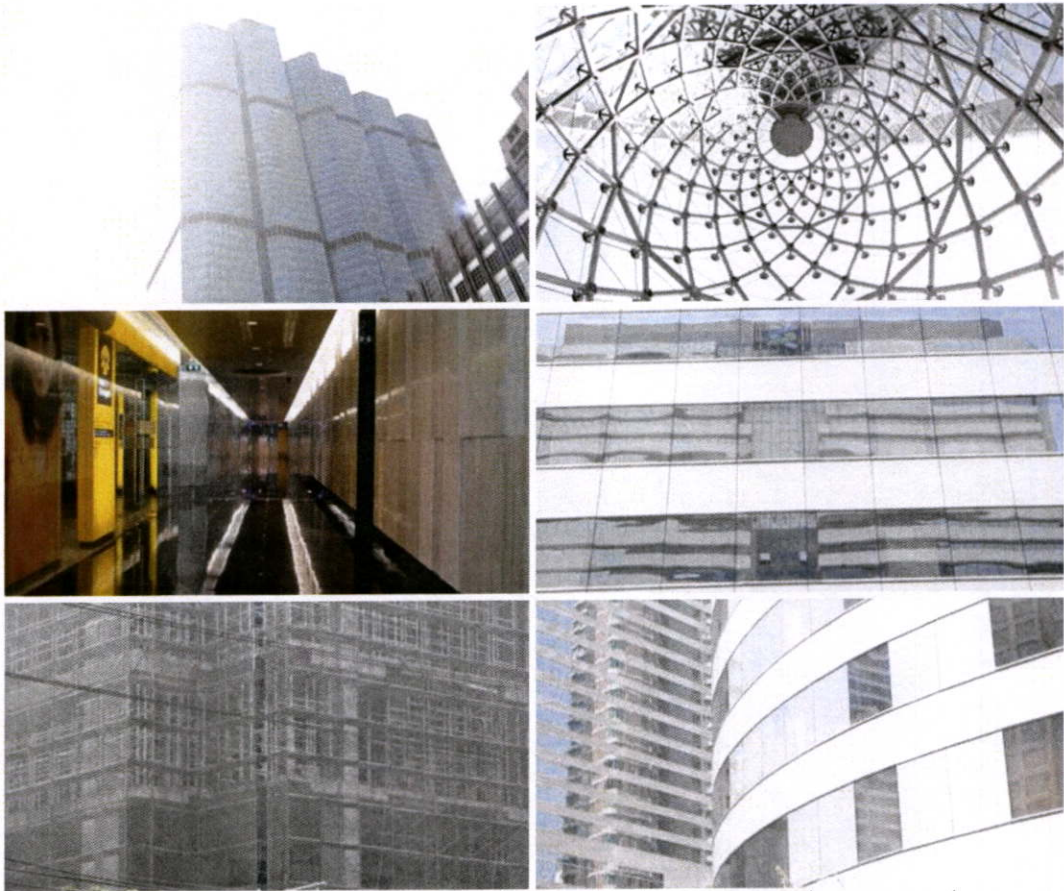
หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ทดลองผลระหว่างภาพกับเสียงจากงานที่แล้ว ข้าพเจ้าจึงนำผลของเสียงส่วนที่ 1 มาพัฒนาต่อ โดยงานตัวนี้ข้าพเจ้าได้ใช้ภาพที่ไม่มีการเคลื่อนไหวจนเหมือนเป็นภาพนิ่ง พร้อมกับไม่ใช่เทคนิคการตัดต่อใดๆเลยและใช้จำนวนภาพที่น้อยเพื่อบังคับให้คนดูสนใจในรายละเอียดของเสียง โดยข้าพเจ้าได้ให้เสียงเล่าเรื่องพนักงานออฟฟิศที่เดินทางไปทำงานและเดินทางกลับบ้านใน 1 วัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่พนักงานออฟฟิศมักจะมีชีวิตเป็นลักษณะนี้ซ้ำๆไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เป็นการทำงานเหมือนเครื่องจักรที่รอวันบวมสลาย รอวันเปลี่ยนเครื่องที่ใหม่กว่าและทำงานได้ดีกว่าเข้ามาแทน ซึ่งข้าพเจ้าได้อิงมาจากโครงเรื่องที่ได้วางไว้เพื่อเป็นการทดลองเทคนิคและค้นหาวิธีการจัดวางเสียงเพื่อนำไปใช้ในงานถัดไป

ภาพที่ 36 ภาพพระอาทิตย์ขึ้นตอนเช้าที่ใช้ร่วมกับเสียงนาฬิกาปลุกสื่อถึงการเริ่มต้นวันใหม่ของคนกรุงเทพมหานคร

ภาพที่ 37 ชุดภาพตึกสูง(1) จากซ้ายไปขวา ชุดภาพที่เป็นภาพของตึกสูงซึ่งไม่มีการเคลื่อนไหวแต่อย่างใดและรูปแบบหน้าต่างที่ค่อนข้างเหมือนกันสื่อถึงความซ้ำซากจำเจและไร้อารมณ์ของคนที่ไม่มีเปลี่ยนแปลงใดๆในการดำเนินชีวิตประจำวัน

ภาพที่ 38 ชุดภาพตึกสูง(2) จากซ้ายไปขวา ชุดภาพที่เป็นภาพของตึกสูงซึ่งไม่มีการเคลื่อนไหวแต่อย่างใดและรูปแบบหน้าต่างที่ค่อนข้างเหมือนกันสื่อถึงความซ้ำซากจำเจและไร้อารมณ์ของคนทำงานที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆในการดำเนินชีวิตประจำวัน

ภาพที่ 39 ในช่วงสุดท้ายของงานได้กลับมาใช้ภาพพระอาทิตย์ขึ้นและเสียงเดิมเพื่อสื่อว่าเป็นการดำเนินชีวิตแบบนี้ไปทุกวัน

เมื่อข้าพเจ้าได้นำไปให้คนดูแล้วพบว่าคนดูสามารถรับรู้ได้ถึงเนื้อหาที่ข้าพเจ้าต้องการจะสื่อสารผ่านทางเสียง เช่น เสียงที่ถูกเล่นวนซ้ำๆ ให้ความรู้สึกว่าเป็นการซ้ำอยู่กับที่ไม่ไปไหน บางเสียงให้ความรู้สึกรำคาญ โดยส่วนตัวแล้วข้าพเจ้าคิดว่าสามารถนำไปใช้ในงานถัดไปได้แต่มันเป็นวิธีการที่สื่อสารตรงเกินไปจนทำให้คนดูไม่ได้คิดหรือตีความไปกับองค์ประกอบอื่นในงานเลย ซึ่งจะเป็นการดีกว่าถ้าใช้เสียงที่สามารถสื่อสารถึงการซ้ำได้ เช่น เสียงแป้นพิมพ์ในโรงพิมพ์ที่ต้องทำงานซ้ำๆ สม่ำเสมอ และเนื่องจากภาพที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากเท่าไรและความยาวของงานที่ค่อนข้างยาวทำให้คนดูขาดความสนใจในงาน

โดยหลังจากที่ข้าพเจ้าได้ทำการทดลองข้าพเจ้าจึงจะนำเทคนิคทางเสียงที่เกิดขึ้นในงานนี้ นำไปใช้พัฒนาต่อ แต่ในส่วนของภาพข้าพเจ้าน่าจะต้องใช้งานของภาพให้มากกว่านี้โดยการใช้จำนวนภาพมากขึ้น มีการเคลื่อนไหวที่สอดคล้องกับเสียงที่ข้าพเจ้าทำขึ้น

No.3

งานนี้เป็นการนำเอาแนวทางการทำเสียงในส่วนที่สองของงาน “No.1” มาพัฒนาต่อโดยการนำเสียงมาจัดเรียงให้มีลักษณะของดนตรีที่มีความสนุกสนาน ประกอบกับการตัดต่อภาพให้เข้ากับจังหวะ โดยเน้นให้มีความสนุกสนานและเห็นบรรยากาศของกรุงเทพมหานคร

เมื่อนำไปให้บุคคลทั่วไปดูพบว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ที่วางไว้ โดยการทำงานระหว่างภาพและเสียงนั้นสอดคล้องกันอย่างลงตัวด้วยเนื่องด้วยเทคนิคการตัดต่อ แต่เนื่องจากตัวงานขาดการสื่อสารทางด้านเนื้อหาและแนวความคิด ทำให้ไม่มีความน่าสนใจในการพัฒนาต่อ

ภาพที่ 40 ภาพคนเล่นเครื่องดนตรี เพื่อเชื่อมโยงงานกับการจัดองค์ประกอบเสียงที่เป็นเหมือนเพลงเพลงหนึ่ง

ภาพที่ 41 ภาพของกล้องที่เคลื่อนที่ได้ เพื่อสื่อว่าภาพต่อไปจะเป็นการพาไปในสถานที่ต่างๆของ กรุงเทพมหานคร

ภาพที่ 42 ชุดภาพเมืองกรุงเทพมหานคร จากซ้ายไปขวา

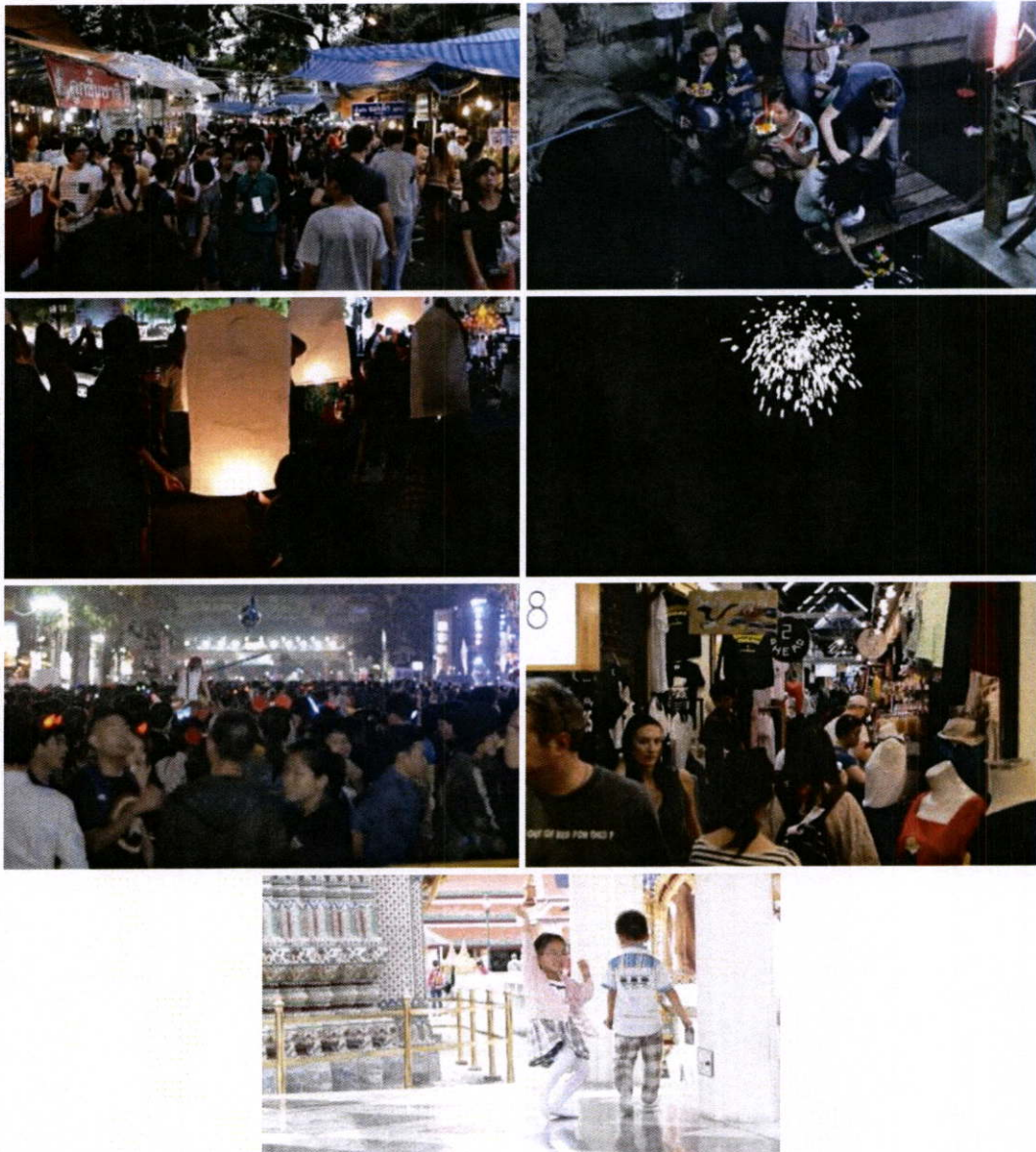
ภาพที่ 43 ภาพผู้คนพยายามเดินสวนกันผ่านทางช่องแคบระหว่างรถยนต์สองคัน

ภาพที่ 44 ชุดภาพแสดงถึงพฤติกรรมกรกินของคนกรุงเทพมหานคร จากซ้ายไปขวา ภาพลูกชิ้นทอด และภาพส้มตำ

ภาพที่ 45 ชุดภาพที่แสดงถึงการเดินทางของคนกรุงเทพมหานคร จากซ้ายไปขวา ภาพรถจักรยานยนต์ที่แย่งกันออกจากแยกไฟแดง ภาพรถเก๋งที่แย่งกันไปตออนรถติด ภาพจักรยานซึ่งเป็นนโยบายของรัฐบาลที่ไม่มีใครใช้ ภาพคนที่เฉยชากับรถที่ติดไม่ขยับไปไหน

ภาพที่ 46 ชุดภาพแสดงถึงการหาความสุขของผู้คนในกรุงเทพมหานคร จากซ้ายไปขวา ภาพงานวัด ภาพผู้คนลอยกระทง ภาพผู้คนที่ช่วยกันปล่อยโคมลอย ภาพพลุ ภาพงานฉลองปีใหม่ของ ภาพคนเดินซื้อของ ภาพเดินที่วิ่งเล่นในวัด

ภาพที่ 47 ชุดภาพแสดงสถานที่ต่างๆของกรุงเทพมหานคร จากซ้ายไปขวา ภาพวัด ภาพชาวต่างชาติ
 ที่ถ่ายรูปสถาปัตยกรรมไทย ภาพชาวต่างชาติล้อเลียนท่าทางการนวดแผนโบราณของไทย สถานที่
 รถไฟฟ้า ภาพตึกที่กำลังก่อสร้าง ภาพลานจอดรถ ภาพคนเดินซื้อของ

ภาพที่ 48 ภาพหุ่นไม้ยกมือสวัสดี

No.4

งานชิ้นนี้ข้าพเจ้าได้นำเสียงของงาน “No.2” และนำเทคนิคของการทำเสียงในส่วนที่สามของงาน “No.1” ใช้เพื่อเรียกความสนใจของคนดูและทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกร่วมได้ง่ายขึ้น เมื่อทำเสียงเสร็จแล้วข้าพเจ้ามีความรู้สึกอึดอัดและความน่ากลัวของสังคมในกรุงเทพมหานครฯ ที่แฝงตัวอยู่ทุกซอกทุกมุมเนื่องจากเสียงทั้งหมดเป็นเสียงที่เกิดขึ้นจากกรุงเทพมหานครฯ ทำให้ข้าพเจ้าเลือกใช้ภาพที่สื่อถึงความน่ากลัวความอันตราย ซึ่งข้าพเจ้ายังได้นำเทคนิคการซ้อนภาพเพื่อช่วยในการอธิบายความหมายของภาพมาลงใช้

หลังจากที่ให้บุคคลทั่วไปชมพบว่า ผู้ชมสามารถรับรู้ได้ถึงเสียงที่ข้าพเจ้าจะสื่อสาร แต่เนื่องจากอารมณ์ของภาพที่ยังไม่เข้ากับอารมณ์ของเสียงทำให้ผู้ชมรู้สึกได้ไม่เต็มที่ และความต่อเนื่องของอารมณ์ภาพที่กระโดดไปมาประกอบกับเนื้อหาของภาพที่ยังไม่ชัดเจน ทำให้คนดูมองข้ามอารมณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างการดูงาน จึงสรุปได้ว่าไม่ประสบความสำเร็จในผลของการทำงานระหว่างภาพและเสียง

ภาพที่ 49 การซ้อนทับภาพไฟสีแดงประกอบกับเสียงเตือนเพื่อให้คนดูรู้ถึงความอันตราย

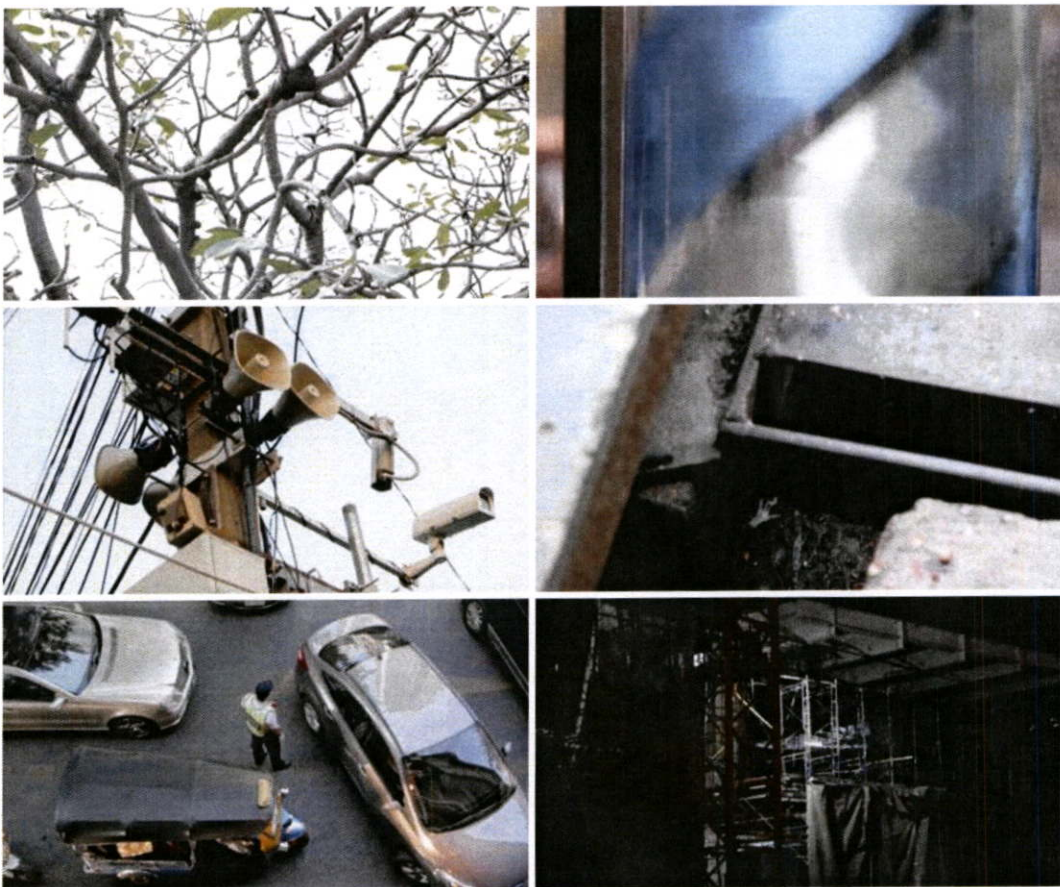
ภาพที่ 50 ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกถึงอันตรายอย่างตรงไปตรงมา จากซ้ายไปขวา ภาพเลขศูนย์สีแดง ภาพกระทงติดไฟกลางแม่น้ำ ภาพคอมลอยถูกไฟไหม้ ภาพไฟสีต่างๆ ภาพคนรอรถไฟฟ้า

ภาพที่ 51 ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกถึงการต่อต้าน จากซ้ายไปขวา ภาพตำรวจพูดผ่านเครื่องมือสื่อสาร และภาพคนที่ใช้กระดาษชำระอุดที่หู

ภาพที่ 52 ภาพคนนั่งพัก ให้ความรู้สึกถึงความเหนื่อยหน่าย

ภาพที่ 53 ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกอันตรายทางด้านเนื้อหา จากซ้ายไปขวา ภาพกิ่งไม้ที่ไม่มีใบน้อยเหมือนโดนทำร้ายจากสารเคมี ภาพไฟหน้าร้านตัดผมที่ให้ความรู้สึกเหมือนไฟตำรวจ ภาพลำโพงและกล่องวงจรปิด ภาพสิ่งมีชีวิตที่หลบซ่อนอยู่ในท่อ ภาพคนที่ยืนอยู่ท่ามกลางรถยนต์ ภาพบริเวณก่อสร้างที่มีการปฏิบัติงานอยู่

ภาพที่ 54 ชุดภาพที่แสดงถึงอันตรายของสิ่งที่ย่อยรอบตัว จากซ้ายไปขวา ภาพหมุย่าง ภาพคนงานก่อสร้างที่กำลังทำงานใกล้ๆ ที่มีคนพลุกพล่าน ภาพวัยรุ่นสูบบุหรี่ใกล้หญิงสูงอายุ ภาพพัดลมดูดควันที่ไม่มีที่ป้องกัน ภาพเครื่องจักรที่กำลังทำงาน ภาพผึ้งที่เกาะอยู่บนขนมที่วางทิ้งไว้

ภาพที่ 55 ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกถึงอันตรายทางด้านอารมณ์ความรู้สึก(1) จากซ้ายไปขวา ภาพพนักงานรักษาความปลอดภัยกำลังพูดคุยผ่านทางเครื่องมือสื่อสาร ภาพกล้องวงจรปิด

ภาพที่ 56 ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกถึงอันตรายทางด้านอารมณ์ความรู้สึก(2) จากซ้ายไปขวา ภาพซอยที่ปราศจากผู้คน ภาพหญิงแอบสูบบุหรี่ ภาพช่องไม้ที่ผูกพัน ภาพช่องของท่อดับเพลิง ภาพประตูที่มีสัญลักษณ์ห้ามเข้า

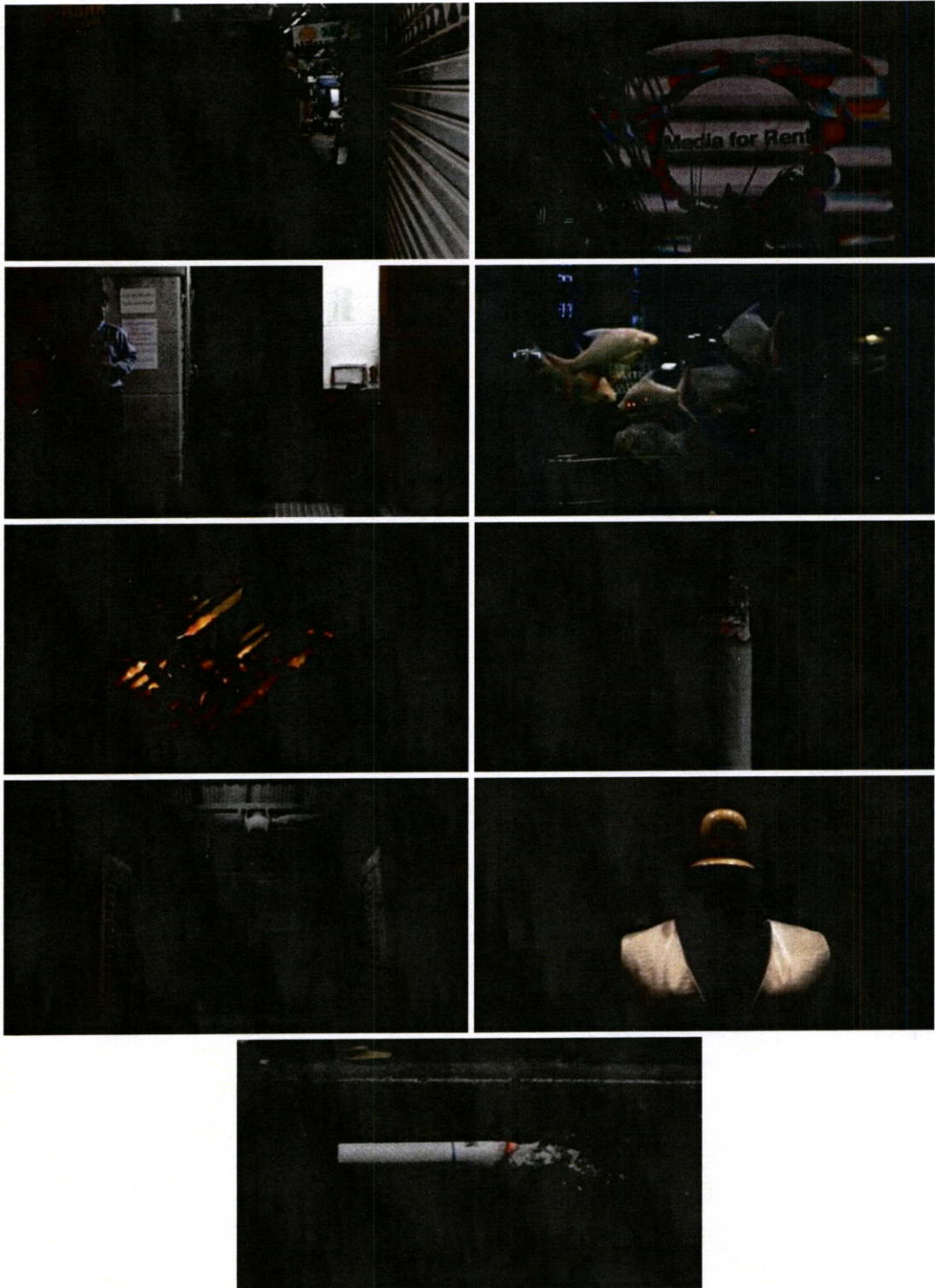
No.5

ในงานนี้ข้าพเจ้าได้แก้ปัญหาเรื่องอารมณ์ของภาพแต่ความต่อเนื่องของเนื้อหาที่ยังไม่ชัดเจน ทำให้คนยังไม่เข้าใจความหมายของงานได้อย่างชัดเจน รวมถึงบางภาพที่ใช้ซ้ำเป็นการให้ข้อมูลโดยที่ไม่ทำให้เนื้อหาดำเนินไปข้างหน้า

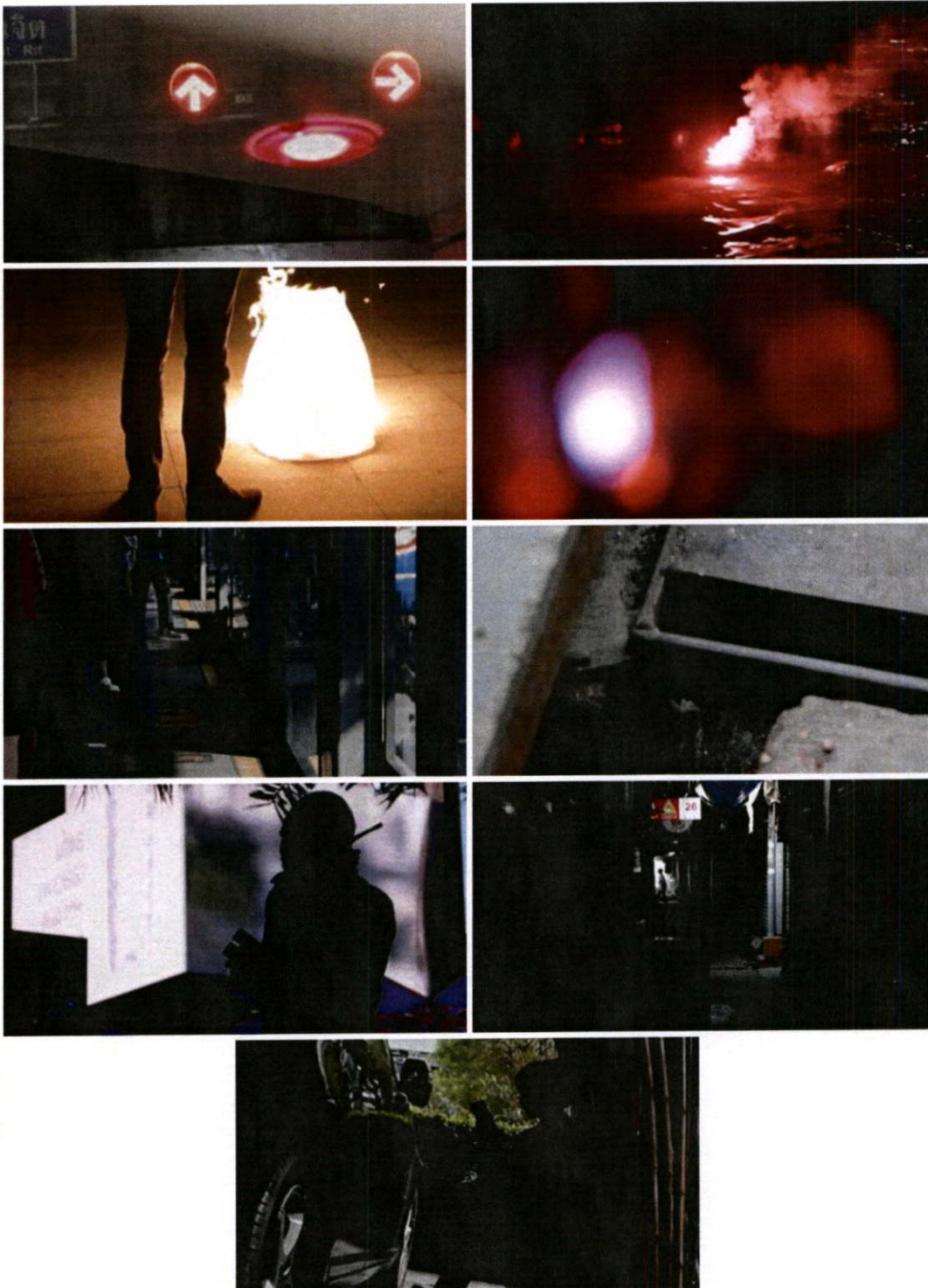
นอกจากนี้แล้วข้าพเจ้ายังพบว่าเสียงที่ได้ถูกทำการแตงนั้น ถูกแตงเต็มมากเกินไปจนฟังไม่รู้เรื่องว่าเป็นเสียงของอะไร ซึ่งส่งผลให้คนดูรับรู้ได้แค่อารมณ์ที่เกิดขึ้นว่ามีความน่ากลัวและรู้สึกกดดันกดดันเท่านั้นแต่ไม่สามารถทำให้คนดูเกิดการตีความทางด้านอื่นได้โดยสังเกตได้จากส่วนอื่นของงาน ทอลองชิ้นนี้กับส่วนหนึ่งของงานที่เป็นรูปไก่ที่แขวนอยู่ในร้านข้าวมันไก่กับเสียงไซ้ที่ฟังออกอย่างชัดเจน ซึ่งให้มากกว่าความรู้สึกเพราะส่วนนี้ยังทำให้คนดูนึกถึงการถูกกักขัง ความทรมาน รู้สึกถึงนักโทษในเรือนจำที่เดินลากโซ่ไปมาในนั้น

ภาพที่ 57 ชุดภาพที่สื่อถึงความอันตรายและความน่ากลัวที่นำมาแก้ไขความต่อเนื่องทางด้านอารมณ์ของภาพ(1) จากซ้ายไปขวา ภาพเลขศูนย์สีแดง ภาพไฟส่องทางท่ามกลางต้นไม้ ภาพเงาของต้นไม้ที่ทอดยาวบนกำแพง ภาพไก่ที่ถูกแขวนอยู่ ภาพน้ำมันเดือด ภาพใบไม้ที่ถูกไฟสีแดงส่องโดน ภาพคนขายปลาหมึกย่าง ภาพคนงานก่อสร้างที่กำลังทำงานในที่มืด

ภาพที่ 58 ชุดภาพที่สื่อถึงความอันตรายและความน่ากลัวที่นำมาแก้ไขความต่อเนื่องทางด้านอารมณ์ของภาพ(2) จากซ้ายไปขวา ภาพชอยที่มีแสงสว่างน้อย ภาพป้ายโฆษณาที่สีมืดเพี้ยน ภาพยามยืนเฝ้าหน้าประตู ภาพปลาในตู้กระจก ภาพกองไฟ ภาพบุหรี่ ภาพประตูบ้าน ภาพหุ่นไม่มีหัว ภาพบุหรี่ที่ถูกทิ้ง

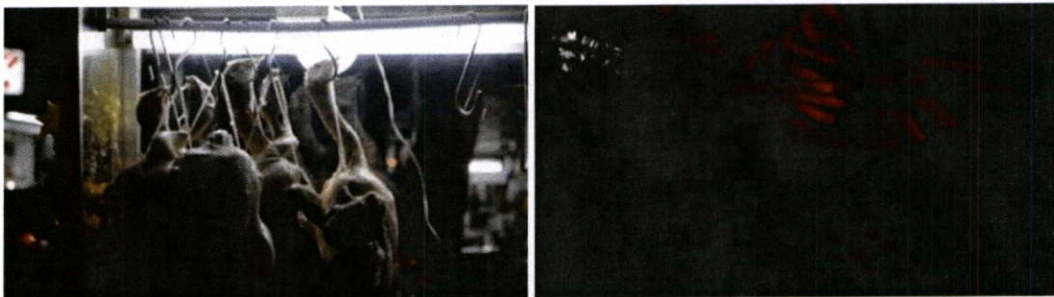
ภาพที่ 59 ชุดภาพที่ยังคงไว้จากงานก่อนหน้า จากซ้ายไปขวา การซ้อนทับภาพไฟสีแดง ภาพกระแทงไฟไหม้กลางแม่น้ำ ภาพโคลมลอยถูกเผา ภาพไฟสีต่างๆ ภาพคนรอขึ้นรถไฟฟ้า ภาพสิ่งมีชีวิตที่หลบซ่อนอยู่ในท่อ ภาพพนักงานรักษาความปลอดภัยกำลังพูดผ่านทางเครื่องมือสื่อสาร ภาพขอยที่ไม่มีผู้คนพลุกพล่าน ภาพผู้หญิงแอบสูบบุหรี่

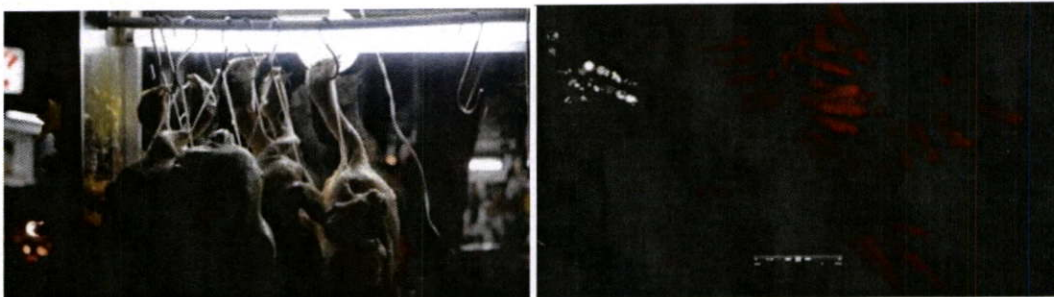
ภาพที่ 60 ภาพที่มีการใช้ซ้ำมากจนเกินไป ภาพกล้องวงจรปิดที่สื่อถึงการระงับความปลอดภัยและให้ความรู้สึกเหมือนมีคนดูอยู่ตลอดเวลา

No.6

จากงานที่แล้วข้าพเจ้ามีความสนใจในภาพไก่ที่แขวนอยู่ที่ร้านข้าวมันไก่ ที่ปรากฏขึ้นมาพร้อมกับเสียงภาพซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความทรมาน ความน่ากลัวการถูกทารุณ และต้องการทดลองเรื่องของการใช้เสียงสามารถร้อยเรียงภาพที่ไม่สามารถติดต่อกันให้เป็นเรื่องได้จำเกิดเป็นงานนี้ขึ้นมา โดยในช่วงแรกข้าพเจ้าใช้ภาพและเสียงที่ค่อนข้างจะมีอารมณ์ภาพไปในทิศทางเดียวกันโดยใช้เสียงที่ติดต่อกับฟุตเทจ (Footage) นั้นๆ และในช่วงหลังข้าพเจ้าจึงได้ใช้เทคนิคการตัดแปดและจัดวางเสียงที่ข้าพเจ้าได้ทดลองทำมาก่อนหน้านี้เพื่อให้รู้สึกถึงความทรมานและความน่ากลัว

ภาพที่ 61 ชุดภาพที่มีการใช้เสียงจากกล้อง จากซ้ายไปขวา ภาพไก่ที่ถูกแขวนและภาพกิ้งมดที่ถูกแสงสีแดงกระทบ

ภาพที่ 62 ชุดภาพเดียวกันแต่จัดวางเสียงใหม่

ผลจากการทำงานนี้ทำให้ข้าพเจ้าพบว่า การใช้อารมณ์ของภาพที่ใกล้เคียงกันทำให้เสียงทำงานได้อย่างเต็มที่และสามารถร้อยเรียงให้ภาพที่มีความเชื่อมโยงกันในทางความหมายหรือในทางอารมณ์ของภาพให้มีการตีความไปในทิศทางเดียวกันหรือจะกล่าวได้ว่าเสียงเป็นเหมือนเรือลำเล็กที่คอยช่วยลากเรือใหญ่ไปในทิศทางที่มันควรจะไป และนอกจากนั้นเสียงยังสามารถทำให้คนดูจินตนาการต่อได้โดยหนึ่งในคนดูนั้นตีความภาพในชิ้นงานว่าเหมือนเลือดที่ไหลออกมาจากไก่อ้นั้น

No.7

จากงานชิ้นที่แล้วข้าพเจ้าได้นำมาพัฒนาต่อโดยการทำภาพที่มีความแตกต่างทางด้านเนื้อหาและอารมณ์ของภาพอย่างสิ้นเชิงมาเรียงต่อกัน โดยให้เสียงเป็นตัวเชื่อมเนื้อหาและอารมณ์ของภาพเหล่านั้นเข้าด้วยกัน ซึ่งข้าพเจ้าได้นำภาพของเด็กที่วิ่งเล่นในวัดที่ให้ความรู้สึกสดใส สนุกสนาน นำมาติดต่อกับภาพน้ำเน่าที่ให้ความรู้สึกสกปรก น่ารังเกียจ และใช้เสียงที่นำมาตัดแปลงให้มีลักษณะคล้ายเสียงดนตรีที่ให้ความรู้สึกสงบ ร่มเย็น เพื่อให้ความรู้สึกของภาพน้ำเน่าลดลง

ภาพที่ 63 ชุดภาพที่มีการใช้เสียงจากกล่อง จากซ้ายไปขวา ภาพเด็กที่กำลังวิ่งเล่นในวัดที่ให้ความรู้สึกสนุกสนานและภาพน้ำเน่าที่ให้ความรู้สึกสกปรก

ภาพที่ 64 ชุดภาพที่มีการออกแบบเสียงใหม่

เมื่อข้าพเจ้านำงานไปให้บุคคลทั่วไปดูพบว่า คนดูไม่รู้สึกรู้ว่าเสียงช่วยให้ภาพน่ารื่นรมย์ดี ขึ้นมากเท่าที่คาดไว้ตอนแรกเนื่องจาก ความยาวของงานนี้สั้นเกินไปและภาพที่น่ารื่นรมย์ที่เขายังไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นน่ารื่นรมย์หรือรู้สึกสกรปรกมากจนทำให้คนดูรู้สึกสกรปรกน่ารังเกียจ ประกอบกับเสียงที่ใช้เป็นเสียงสังเคราะห์ทำให้คนดูบางคนไม่สนใจในตัวภาพแต่หันมาสนใจกับเสียงมากเกินไปว่าเสียงนั้นมาจากอะไร

No.8

หลังจากงานชิ้นที่แล้วข้าพเจ้าได้เพิ่มชุดภาพที่ให้อารมณ์สนุกสนาน สดใส เช่น ภาพของพ่อลูกที่กำลังถ่ายภาพนกพิราบ หรือภาพของฝรั่งที่กำลังทำท่าล้อเลียนการนวดแผนไทยอย่างสนุกสนาน นำมาติดต่อกับชุดภาพสิ่งสกรปรก น่ารังเกียจที่เพิ่มขึ้น เช่น ภาพน้ำเน่า หรือภาพขยะกองสูง เพื่อให้คนดูสามารถใช้เวลาเพื่อรับรู้การสื่อสารที่ข้าพเจ้าต้องการจะสื่อได้

เมื่อข้าพเจ้านำไปให้บุคคลทั่วไปดูพบว่า เกิดการสับสนในเนื้อหาเพิ่มขึ้นด้วยเนื้อหาของชุดภาพที่ข้าพเจ้าใส่เข้าไปนั้นค่อนข้างชัดเจนในการตีความ เช่น ภาพการล้อเลียนท่าทางของชาวต่างชาติ ที่ให้ความรู้สึกในแง่ลบแก่คนดูมากกว่าแง่บวก ประกอบกับความหลากหลายทางด้านเนื้อหา รวมถึงบางภาพที่ไม่มีความหมายทางด้านเนื้อหา เช่น ภาพไฟถนนที่ถ่ายแบบไม่ชัดที่ถูกลำเอียงมาใช้เพื่อเพิ่มความรู้สึกสวยงามเท่านั้น ซึ่งทำให้คนดูพยายามตีความจนมองข้ามอารมณ์ความรู้สึกเหล่านั้นไป นอกจากนี้เสียงยังไม่สามารถทำหน้าที่เสริมจินตนาการของคนดูได้เพราะเนื่องจากข้าพเจ้ายังคงใช้เทคนิคของการแต่งเสียง ซึ่งมากเกินไปจนทำให้ฟังไม่รู้เรื่องว่าเสียงนั้นเป็นเสียงของอะไร จึงไม่สามารถช่วยเสริมการตีความให้กับภาพได้

ภาพที่ 65 ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกสดใส สนุกสนาน(1) จากซ้ายไปขวา ภาพเด็กกำลังวิ่งเล่นในวัด และภาพวัดในวันอาทิตย์ที่ท้องฟ้าแจ่มใส

ภาพที่ 66 ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกสดใส สนุกสนาน(2) จากซ้ายไปขวา ภาพชาวต่างชาติที่กำลังล้อเลียนท่าทางของการนวดแผนไทย ภาพวัดในวันที่ท้องฟ้าแจ่มใส ภาพคนกำลังลอยกระทง ภาพไฟที่ถูกประดับเอาไว้ ภาพคนกำลังช่วยกันปล่อยโคมลอย

ภาพที่ 67 ชุดภาพที่แสดงถึงวิถีชีวิตของคนไทย(1) จากซ้ายไปขวา ภาพพ่อลูกที่กำลังถ่ายรูปนกพิราบ และภาพพ่อลูกที่กำลังเล่นฟุตบอล(Football)

ภาพที่ 68 ชุดภาพที่แสดงถึงวิถีชีวิตของคนไทย(2) จากซ้ายไปขวา ภาพคนขี่จักรยานเล่น ภาพอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ภาพผู้คนอาชีพต่างๆกำลังเดินสวนกันไปมา

ภาพที่ 69 ชุดภาพแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง จากซ้ายไปขวา ภาพ Timelapse ของกลุ่มเมฆที่เคลื่อนตัวอยู่บนท้องฟ้าเพื่อเปรียบถึงการเปลี่ยนแปลง ภาพเด็กที่วิ่งข้ามถนนด้วยความกลัวเปรียบเสมือนการเปลี่ยนแปลงที่น่ากลัวกำลังจะเข้ามา

ภาพที่ 70 ชุดภาพแสดงความรู้สึกสอกปรก น่ารังเกียจ(1) จากซ้ายไปขวา ภาพคนจรจัดที่นอนอยู่ใต้อาคารนิรทไฟฟ้า ภาพคลองที่มีขยะจำนวนมาก

ภาพที่ 71 ชุดภาพแสดงความรู้สึกสกรปรก น่ารังเกียจ(2) จากซ้ายไปขวา ภาพริมคลองที่มีขยะจำนวนมาก ภาพคลองที่มีน้ำเน่าเสีย ภาพธงชาติที่อยู่ในกองขยะ ภาพถังขยะที่เต็มจนล้น ภาพซากปรักหักพังที่ถูกทิ้งอย่างไม่เป็นที่เป็นทาง ภาพคอมที่ถูกไฟเผา ภาพขยะที่เต็มจนล้นโดยที่ไม่มีใครสนใจ

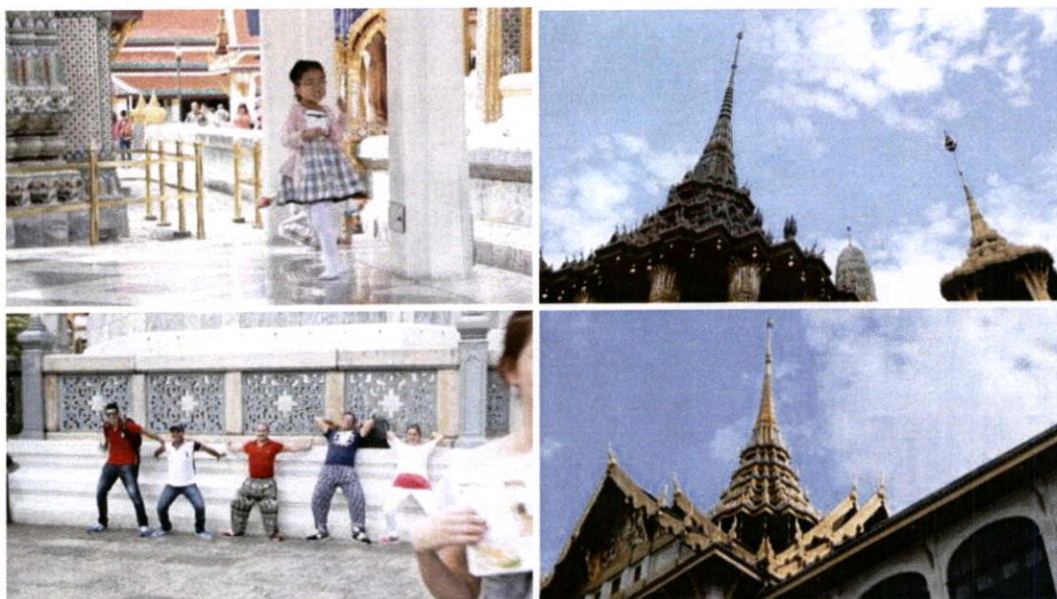

ภาพที่ 72 ภาพน้ำเน่าที่นำมาตัดสลับอยู่ตลอด เพื่อเป็นการทดลองความรู้สึกของคนดูที่เปลี่ยนไปต่อภาพน้ำเน่านี้ว่ามีการเปลี่ยนแปลงทางด้านลบเพิ่มขึ้นหรือไม่

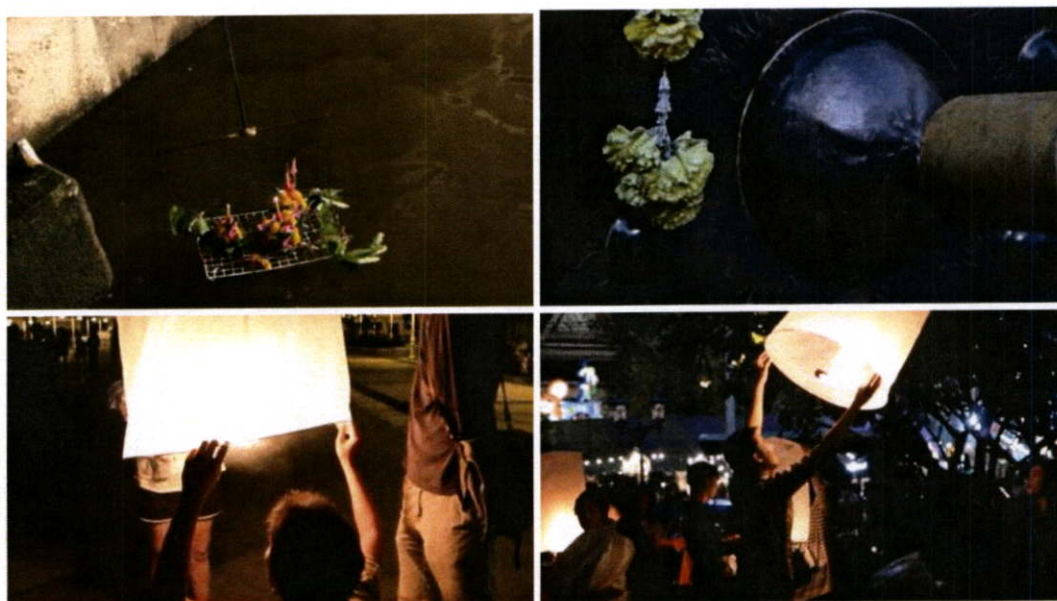
No.9

หลังจากงานที่แล้วข้าพเจ้าได้ตัดต่อภาพใหม่และเรียบเรียงเนื้อหาของภาพ โดยมีแนวคิดที่เราต่างแต่งเติมเข้าไปให้ศาสนานั้นล้วนแต่เป็นขยะทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าได้ใช้ภาพประเพณีและความเชื่อในช่วงแรก และได้เปลี่ยนมาใช้ภาพที่เกี่ยวกับประเพณีและความเชื่อเช่นกันแต่ให้ความรู้สึกในแง่ลบ เช่น ภาพของคนตีเฒ่าโคมลอย ภาพของคนตีเฒ่ากระทง ซึ่งข้าพเจ้าได้นำมาใช้กับเสียงทีวีตอนที่ไม่มีสัญญาณ เนื่องจากข้าพเจ้าคิดว่าเวลาเราเป็นทีวีแล้วเราเจอเสียงรบกวนนี้ สิ่งแรกที่เราทำโดยอัตโนมัติคือการกดเสียง หรือเดินไปปิดทีวี แสดงให้เห็นถึงการตอบโต้โดนทันทีเมื่อเราเจอสิ่งที่มาทำร้ายเรา ในที่นี้คือเสียงที่ดังขึ้น ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงใส่เสียงทีวีเพื่อชี้ให้เห็นว่าภาพเหล่านี้กำลังเป็นสิ่งที่ จะเข้ามาทำร้ายประเพณีและความเชื่อทางศาสนาของพวกเขา หรือเปรียบเทียบการทำเหล่านี้ว่าเป็นขยะ เพราะทำไปแล้วไม่เกิดผลอะไร

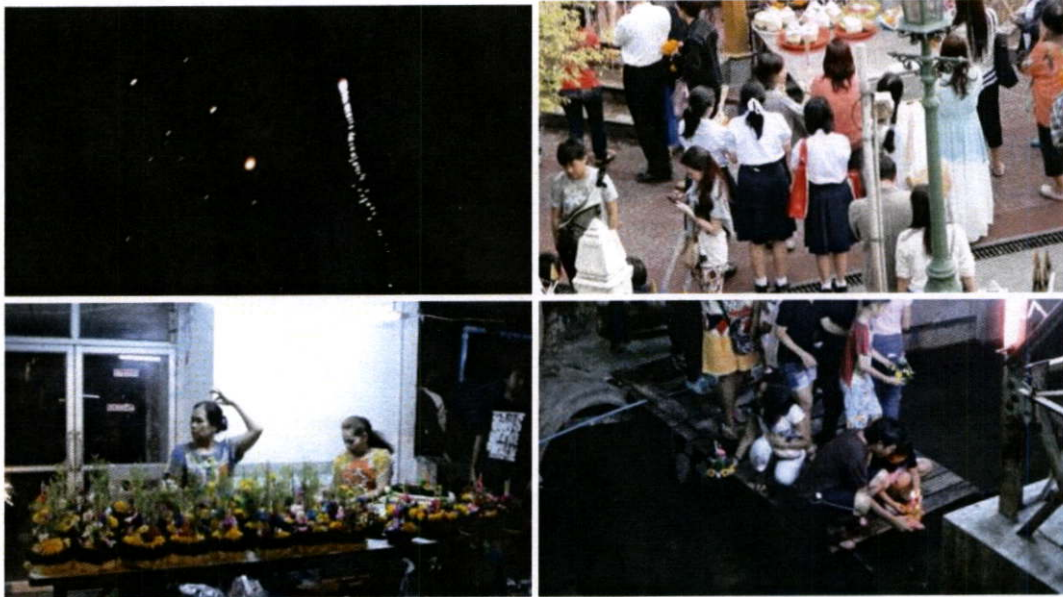
เมื่อข้าพเจ้านำไปให้บุคคลทั่วไปดูพบว่าคนดูบางส่วนเท่านั้นที่สามารถเข้าใจเนื้อหาของข้าพเจ้าได้ โดยส่วนที่ไม่เข้าใจเนื่องจากเสียงที่ดูเป็นสิ่งรบกวนเพราะนอกจากจะไม่ส่งเสริมเนื้อหาของงานและภาพแล้ว บางส่วนยังไปทำให้คนดูหลงกับเนื้อหาด้วย โดยเสียงที่ไปทำลายเนื้อหาของภาพนั้น ล้วนเป็นเสียงที่ข้าพเจ้าได้ทำการตกแต่งเสียงทั้งสิ้นทำให้มาถึงงานทดลองชิ้นนี้ ข้าพเจ้าจึงมีความมั่นใจว่า การตกแต่งเสียงนั้นทำได้แต่ไม่ควรมากเกินไปเพราะในตัวเสียงทุกเสียงในมีความหมายของมันอยู่ ซึ่งความหมายเหล่านี้สามารถนำไปเพิ่มจินตนาการของคนดูทำให้เป็นการเพิ่มขีดจำกัดในการตีความของคนดูกับภาพได้ การแต่งเติมอะไรบางอย่างเข้าไปจนฟังไม่รู้เรื่องอาจจะส่งผลให้ความหมายของเสียงนั้นเปลี่ยนไปจนไม่สามารถเสริมเนื้อหาของภาพได้เลย

ภาพที่ 73 ชุดภาพที่ยังคงไว้ จากซ้ายไปขวา ภาพเด็กที่วิ่งเล่นอยู่ในวัด ภาพวัด ภาพชาวต่างชาติ ล้อเลียนท่าทางการนวดแผนไทย ภาพวัด

ภาพที่ 74 ชุดภาพที่อธิบายถึงประเพณีและวัฒนธรรมต่างๆของไทย(1) จากซ้ายไปขวา ภาพกระทงที่กำลังถูกปล่อยลงแม่น้ำ ภาพผู้คนที่กำลังตีโหม่งในวัดตามความเชื่อ ภาพผู้คนที่กำลังปล่อยโคมลอย

ภาพที่ 75 ชุดภาพที่อธิบายถึงประเพณีและวัฒนธรรมต่างๆของไทย(2) จากซ้ายไปขวา ภาพโคมลอยที่ลอยอยู่บนฟ้า ภาพเด็กนักเรียนที่กำลังขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ภาพคนขายกระทง ภาพคนกำลังลอยกระทง

ภาพที่ 76 ชุดภาพที่แสดงให้เห็นถึงขยะในความเชื่อ(1) จากซ้ายไปขวา ภาพโคมลอยที่ถูกเผา ภาพผู้คนที่จ้างนางรำเพื่อรำแก้บน ภาพผู้หญิงที่แต่งกายโดยไม่เคารพสถานที่ ภาพกระทงที่ถูกเผากลางแม่น้ำ ซึ่งเป็นภาพที่ข้าพเจ้าใช้เสียงสัญญาณทีวีขัดข้องมาประกอบ

ภาพที่ 77 ชุดภาพที่แสดงให้เห็นถึงขยะในความเชื่อ(2) จากซ้ายไปขวา ภาพกระป๋องเบียร์ที่ลอยอยู่ข้างๆกระทง ภาพห้องน้ำที่ตั้งอยู่ตรงข้ามต้นไม้ที่มีการผูกผ้าสามสี ภาพไข่ที่มีคนนำมาถวายพระมากเกินไป ภาพอาหารและของกินที่ถูกนำมาวางทิ้งเอาไว้ ภาพตุ๊กตาที่ถูกนำมาถวายซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร

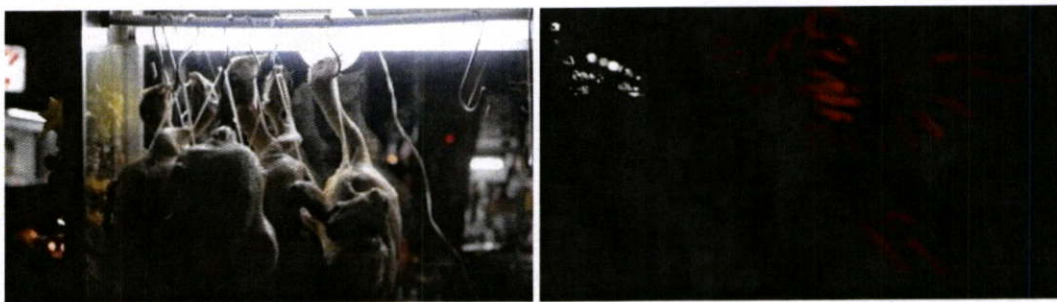
ภาพที่ 78 ภาพน้ำเน่า ซึ่งยังคงเป็นการใช้โดยทดสอบการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ของผู้ชมอยู่

No.10

หลังจากการทดลองทำงานชิ้นที่แล้วข้าพเจ้าจึงได้นำงานทดลองเก่าที่มีพื้นของเสียงที่ไม่ได้แต่งอยู่แล้ว ซึ่งข้าพเจ้าได้นำงาน “No.6” มาพัฒนาต่อ โดยทำภายใต้แนวความคิดว่า ความทรามานที่ซ่อนอยู่ในกรุงเทพมหานครฯ โดยข้าพเจ้าต้องการที่จะสื่อสารถึงชีวิตความเป็นอยู่แบบแบ่งชนชั้นโดยที่คนชนชั้นล่างนั้นถูกกดขี่ ถูกทิ้ง โดยที่เราไม่คิดที่จะแก้ไขอะไรและอาจจะเห็นเป็นเรื่องปกติไปเสียแล้ว โดยข้าพเจ้าได้นำเสียงของการประท้วงที่มีคนได้รับบาดเจ็บมาแล้วทำการยัดออกเพื่อให้ได้เสียงเหมือนคนร้องโหยหวนตอนที่กำลังถูกรรมาประคบกับภาพของไก่ที่ถูกแขวน หรือภาพของรูปปั้นอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิที่กำลังถืออาวุธสงครามอยู่

เมื่อข้าพเจ้านำไปให้บุคคลทั่วไปดูพบว่าคนดูสามารถรับสารได้ผ่านทางภาพโดยมีเสียงที่ช่วยเสริมเนื้อหาและอารมณ์อย่างลงตัว จะสังเกตได้ว่าด้วยอารมณ์และเนื้อหาของภาพที่ค่อนข้างไปในทางลบ โดยที่ทางด้านภาพมีการใช้ภาพที่มีความสัมพันธ์กับเสียงไม่ว่าจะเป็น ทางด้านการเคลื่อนไหว เช่น ภาพเสียงร้องของคนกับภาพหุ่นโชว์ หรือทางด้านแหล่งกำเนิดของเสียง เช่น ภาพขอทานกับเสียงไซ้ ทำให้เสียงมีความกลมกลืนและดูเป็นธรรมชาติมาก และยังเสริมการตีความของภาพให้ดูเหมือนเป็นเครื่องจักรที่กำลังเสียหายอีกด้วย นอกจากนี้ยังสามารถเปลี่ยนในภาพที่มีความหมายเป็นกลางให้เป็นไปในทางลบเหมือนภาพก่อนหน้านี้ได้ด้วย

หลังจากที่ได้ทดลองทำงานชิ้นนี้ข้าพเจ้าจึงได้ค้นพบวิธีการใช้เสียงเพื่อช่วยเสริมเนื้อหาให้กับภาพ โดยการใช้เสียงที่มีเป็นเสียงจริงผ่านการปรุงแต่งเพียงเล็กน้อยเท่านั้น นำมาใช้กับภาพโดยใช้ให้มีความสัมพันธ์กันในทางการเคลื่อนที่ แหล่งกำเนิดเสียง หรือในทางระบบสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นแนวทางที่ข้าพเจ้าจะนำไปใช้ในการทำงานตามโครงเรื่องที่ข้าพเจ้าได้วางไว้ตอนแรก

ภาพที่ 79 ชุดภาพที่สื่อถึงความทรามานและความน่ากลัว(1) จากซ้ายไปขวา ภาพไก่ที่ถูกแขวนอยู่และภาพใบไม้ที่โดนแสงสีแดงส่องมากระทบ

ภาพที่ 80 ชุดภาพที่สื่อถึงความทรมานและความน่ากลัว(2) จากซ้ายไปขวา ภาพหุ่นที่ไม่มีหัวและภาพกองไฟ

ภาพที่ 81 ชุดภาพที่สื่อถึงความทรมานและการถูกกดขี่ที่พบในชีวิตประจำวัน จากซ้ายไปขวา ภาพทหารแบกลูกกระสุนปืนใหญ่ ภาพตัวเงินตัวทองกำลังแอบกินเหยื่อ ภาพวังมีชีวิตที่อาศัยอย่างหลบซ่อนอยู่ในท่อ ภาพคนจรจัดที่นอนอยู่บนรถไฟฟ้า ภาพผู้พิการที่ต้องมาขอเงินคนทั่วไปเนื่องจากหางานทำไม่ได้

ภาพที่ 82 ชุดภาพตุ๊กตาถูกทิ้ง เพื่อสื่อถึงการที่ผู้คนเหล่านี้มักจะถูกทิ้งจากคนในสังคม

No.11 (Bangkok : City symphony)

งานชิ้นนี้ข้าพเจ้าได้เริ่มทำงานตามโครงเรื่องที่ว่าวงไว้ตอนแรกซึ่งได้ออกไปเก็บจากงานทดลองขึ้นก่อนหน้านี้อาไว้ครบแล้วและได้ใช้แนวทางการทำเสียงที่ได้ทดลองทำมาก่อนหน้านี้ เช่น ในช่วงที่เป็นภาพคนเดินเร็วๆนำมาประกอบกับเสียงพิมพ์คีย์บอร์ดที่สื่อความหมายถึงการที่ต้องทำงานแข่งขันกันทุกวินาที ภาพคนขึ้นลงบันไดเลื่อนที่ดูแล้วเหมือนเป็นสายการผลิตในโรงงานเมื่อทำงานร่วมกับเสียง นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังได้นำเพลงที่มีเนื้อร้องมาใช้เพื่อเป็นการเสียดสีมากกว่าการนำมาใช้เพื่อให้เกิดอารมณ์สุนทรีย์ เช่น ในเนื้อเพลงที่ร้องว่า “คงไม่มีที่ไหนที่เหมือนบ้านเรา” กับภาพการฉลองงานปีใหม่ที่มีขยะมากมายในตอนท้ายของชิ้นงาน รวมจนถึงเพลงสุนทราภรณ์สุดท้ายที่ข้าพเจ้าต้องการจะเสียดสีกรุงเทพมหานครเมื่อครั้งเก่ากับกรุงเทพมหานครในปัจจุบัน และได้ใช้ภาพ Timelapse ในมุมกว้างเพื่อเป็นการเล่าเรื่องการเปลี่ยนผ่านของเวลาและบอกสถานที่ว่าที่นี่คือกรุงเทพมหานคร

หลังจากผู้ชมได้ดูงานชิ้นนี้พบว่าเสียงที่ได้จัดวางเอาไว้เหมาะสมและสอดคล้องกันทางด้านระบบสัญลักษณ์กับภาพนั้น สามารถทำให้คนดูใช้ประสบการณ์ของตัวเองมาช่วยในการตีความภาพและเสียง เช่น ภาพรถในตอนกลางคืนที่เป็นมุมสูงที่ถูกใช้ร่วมกับเสียงไฟฟ้าลัดวงจรที่ให้ความหมายว่าเหมือนไปกระแสไฟฟ้าที่วิ่งหล่อเลี้ยงเมืองทั้งเมืองให้มีแสงสว่าง หรือภาพแสงไฟกับเสียงของเลื่อยตัดเหล็กที่คนดูมองเป็นเหมือนประกายไฟที่เกิดขึ้นมาจากการตัดเหล็ก เป็นต้น ซึ่งเสียงในงานชิ้นนี้เปรียบเสมือนสิ่งที่ชี้นำคนดูเพียงเท่านั้นและให้คนดูตีความกันไปเองนับได้ว่าเป็นการยกระดับเสียงที่มีหน้าที่แค่เติมเต็มความหมายให้กับภาพไม่ว่าจะเป็น บทพูด เสียงบรรยายภาค หรือเสียงของสิ่งของต่างๆ ขึ้นมาเป็นสิ่งที่ช่วยในการขยายความหมายของภาพให้กว้างขวางออกไปมากขึ้น และทำหน้าที่ชี้นำคนดูให้ไปในทางที่ข้าพเจ้าต้องการ ซึ่งถ้างานชิ้นนี้ถูกยกเสียงออกไปมันอาจจะกลายเป็นภาพข่าวหรือภาพสารคดีที่แสดงให้เห็นถึงชีวิตของคนกรุงเทพฯเพียงเท่านั้น

ภาพที่ 83 ชุดภาพแสดงถึงวิถีชีวิตตอนเช้าของคนกรุงเทพฯ จากซ้ายไปขวา ภาพวัดอรุณริมแม่น้ำเจ้าพระยาในเวลาเช้า ภาพ Timelapse เสาชิงช้าในเวลาเช้าประกอบกับการซ้อนภาพไฟของรถขณะวิ่งสื่อถึงความวุ่นวายที่เริ่มเกิดขึ้นในช่วงเช้า ภาพ Timelapse ในเวลาเช้าของแม่น้ำเจ้าพระยา ภาพผู้คนเดินพลุกพล่านบนสะพานลอย ภาพธงชาติขึ้นเวลาแปดโมง ภาพอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิเวลาเช้า

ภาพที่ 84 ชุดภาพที่แสดงถึงการเดินทางของคนกรุงเทพมหานคร จากซ้ายไปขวา ภาพผู้ที่กำลังรอขึ้นรถประจำทาง ภาพคนขับรถรับจ้างที่เฉยชากับสภาพรถติด ภาพผู้ที่แย่งกันขึ้นรถประจำทาง ภาพคนขับรถจักรยานยนต์ที่ไม่รีบร้อน

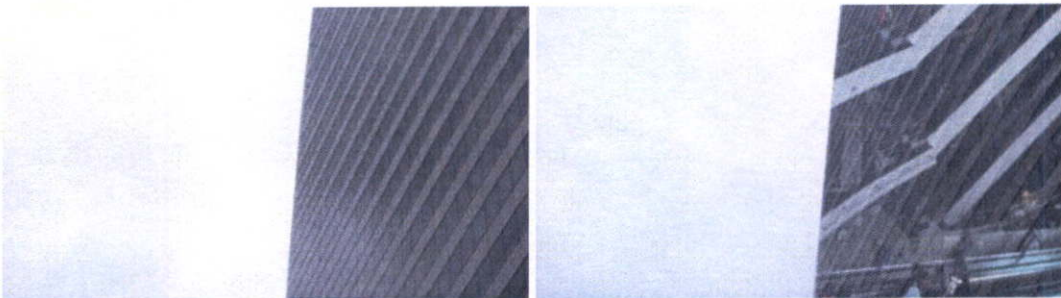
ภาพที่ 85 ภาพก่อนเมฆที่เคลื่อนผ่านบนท้องฟ้า เพื่อบอกถึงการเปลี่ยนแปลงของเวลา

ภาพที่ 86 ชุดภาพแสดงถึงการทำงานของคนกรุงเทพมหานคร(1) จากซ้ายไปขวา ภาพประตูสำนักงานที่เปิดรับพนักงานตลอดเวลาและภาพของเด็กผู้ชายที่กำลังทำอาชีพของตนเอง

ภาพที่ 87 ชุดภาพที่แสดงให้เห็นถึงการทำงานของคนกรุงเทพมหานคร(2) จากซ้ายไปขวา ภาพผู้พิภกรที่ดำรงอาชีพขอทาน ภาพพระที่ทำอาชีพของตน การซ้อนทับภาพเพื่อเปรียบเทียบการทำงานของทุกคนที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

ภาพที่ 88 ชุดภาพที่เปรียบเสมือนการเปลี่ยนแปลงของเวลา จากซ้ายไปขวา ภาพของก้อนเมฆที่เคลื่อนผ่านตึกหลังจากนั้นมีการซ้อนภาพภายในตึกเพื่อเป็นการเชื่อมเหตุการณ์และสถานที่เข้าด้วยกัน

ภาพที่ 89 ชุดภาพที่อธิบายถึงชีวิตความเป็นอยู่ของคนกรุงเทพมหานคร จากซ้ายไปขวา ภาพผู้คนขึ้นบันไดเลื่อนและการซ้อนทับภาพเพื่อให้คนดูรู้สึกถึงสายการผลิตในระบบอุตสาหกรรมที่มีการผลิตสิ่งของที่เหมือนกันตลอดเวลา

ภาพที่ 90 ภาพก่อนเมฆที่เคลื่อนผ่านตึกสื่อถึงการเปลี่ยนผ่านของเวลา

ภาพที่ 91 ชุดภาพที่ให้ความรู้สึกในแง่ลบของกรุงเทพมหานคร จากซ้ายไปขวา ภาพผู้คนที่เดินช้าลง และภาพผู้พิการที่ถูกทำให้ภาพช้าลงเปรียบเสมือนเครื่องจักรที่กำลังมีปัญหา

ภาพที่ 92 ชุดภาพที่แสดงถึงแง่ลบของกรุงเทพมหานคร จากซ้ายไปขวา ภาพตึกตึกที่ถูกทิ้ง ภาพน้ำเน่า ภาพขยะที่ล้นแต่ไม่มีใครสนใจ ภาพสิ่งของพังที่ถูกทิ้งอย่างไม่ใส่ใจ ภาพห้องน้ำที่ตั้งอย่างไม่สนใจ สภาพแวดล้อมเดิม

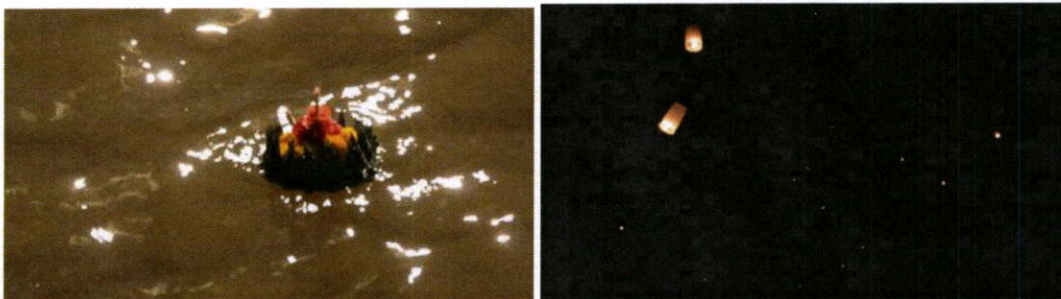
ภาพที่ 93 ชุดภาพที่แสดงการเคลื่อนไหวที่สวนทาง จากซ้ายไปขวา ภาพที่เคลื่อนที่ไปทางซ้ายเป็นภาพของเมืองเก่าในกรุงเทพมหานครและภาพที่เคลื่อนที่ไปทางขวาเป็นภาพของตึกสูงที่อยู่ในกรุงเทพมหานครสื่อถึงการที่ประเทศเราถูกขับเคลื่อนไปข้างหน้าด้วยเทคโนโลยีในขณะที่เราที่อดีตให้เสื่อมสลายไป

ภาพที่ 94 ชุดภาพการเปลี่ยนแปลงเวลาเป็นช่วงกลางคืน จากซ้ายไปขวา ภาพการเปลี่ยนแปลงเวลาบริเวณที่มีการจราจรหนาแน่น ภาพการเปลี่ยนแปลงเวลาบริเวณริมแม่น้ำ ภาพการเปลี่ยนแปลงเวลาจากระยะไกลที่มีรถวิ่งอยู่เหมือนไปกระแสไฟฟ้าที่ส่งให้ทั้งเมืองสว่างขึ้นในตอนกลางคืน

ภาพที่ 95 ชุดภาพที่แสดงถึงแง่ลบในตอนกลางคืนของกรุงเทพมหานคร(1) จากซ้ายไปขวา ภาพคนที่กำลังเผาโคมลอย ภาพผู้คนที่เบียดเสียดกันเพื่อลอยกระทง

ภาพที่ 96 ชุดภาพที่แสดงถึงแสงลบนในตอนกลางคืนของกรุงเทพมหานคร(2) ภาพกระทงกลางแม่น้ำ ภาพโคมลอยที่ลอยอยู่บนท้องฟ้าซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายได้

ภาพที่ 97 ชุดภาพการแสวงหาความสุขในตอนของคืนของคนกรุงเทพมหานคร(1) จากซ้ายไปขวา ภาพพลุ ภาพงานปีใหม่ที่จัดในที่สาธารณะ ภาพผู้คนที่กำลังเต้นท่ามกลางเสียงเพลง ภาพแม่ค้าที่นำของมาขาย การช้อนทับภาพให้ดูเหมือนเป็นการมั่วเมาในแสงสีของคนกรุงเทพมหานคร

ภาพที่ 98 ชุดภาพการแสวงหาความสุขในตอนกลางคืนของคนกรุงเทพมหานคร(2) จากซ้ายไปขวา ภาพแสงสีและภาพเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกนำมาซ้อนทับกันเพื่อให้ความรู้สึกวุ่นวายและยากต่อการควบคุม

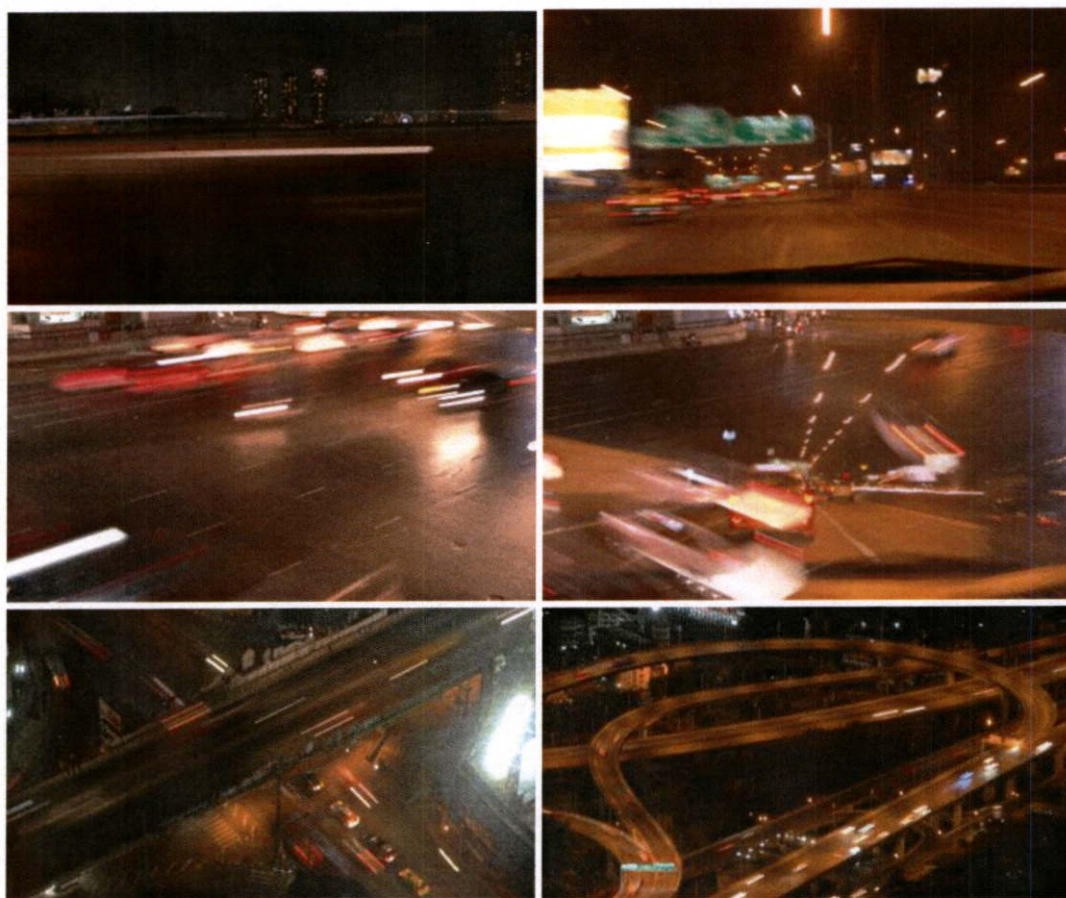
ภาพที่ 99 ภาพไฟแดง เปรียบเสมือนเป็นลิ่งวุ่นวายเหล่านั้นได้ยุติลง

ภาพที่ 100 ชุดภาพผลกระทบของการแสวงหาความสุข จากซ้ายไปขวา ภาพกระทงที่ถูกไฟไหม้กลางแม่น้ำ ภาพประพองเบียร์ที่ลอยอยู่ข้างกระทง ภาพขยะบนพื้นที่ไม่มีใครเก็บ ภาพผู้คนที่ทยอยกลับบ้านโดนไม่มีใครสนใจเก็บขยะ สื่อให้เห็นถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นกับสภาพแวดล้อมโดยรอบ และภาพคนเก็บขยะ สื่อถึงคนที่เสียสละที่ต้องมาเก็บกวาดสิ่งที่ทุกคนทิ้งเอาจากการแสวงหาความสุข เพื่อให้สังคมสามารถดำเนินต่อไปได้ในวันรุ่งขึ้น

ภาพที่ 101 ภาพตุ๊กตาที่ถูกเล่นย้อนกลับ ภาพตุ๊กตาที่ถูกเล่นย้อนกลับสื่อถึงสิ่งที่ถูกทิ้งไป ได้ถูกเก็บขึ้นมาแล้ว

ภาพที่ 102 ชุดภาพ Timalapse บนถนนของกรุงเทพมหานคร ที่ยังคงวุ่นวายในตอนกลางคืน

ภาพที่ 103 ภาพ Timelapse ที่ใช้ร่วมกับเพลงสุนทราภรณ์ สื่อถึงการเสียดสีระหว่างภาพกรุงเทพ
ในปัจจุบันกับความหมายของเพลงที่เปรียบเทียบกับเมืองแห่งเทพ

บทที่ 4

กระบวนการผลิต

การถ่ายภาพ

อุปกรณ์ที่ใช้ในการถ่ายภาพคือกล้อง DSLR รุ่น 60D เนื่องจากสามารถพกพาได้ง่าย สะดวกในการใช้งาน สามารถถ่ายเป็นระยะเวลาต่างๆได้ นอกจากนี้ยังใช้กล้อง Sony nex FS-100 โดยใช้ในการถ่าย Timelapse เนื่องจากกล้อง Soy nex เป็นกล้องวิดีโอจึงสามารถถ่ายต่อเนื่องกันได้ เป็นเวลานานถึง 3-4 ชั่วโมง ประกอบกับมีความสามารถในการปรับอัตรากรอบภาพ (Frame rate) ขณะบันทึกให้บันทึกภาพจำนวนน้อยลงใน 1 วินาทีได้จึงเหมาะกับการถ่ายของข้าพเจ้าเพราะไม่ต้อง เปลี่ยนแบตเตอรี่บ่อยๆและสามารถตั้งทิ้งไว้ได้ แต่ถ้าเทียบคุณภาพของ Timelapse ที่ถ่ายโดยใช้ กล้อง Sony nex กับการใช้กล้องภาพนิ่งถ่ายนั้นพบว่า ไฟล์ของ Sony nex มีคุณภาพเล็กและ สามารถนำไปใช้ได้เลยโดยไม่ต้องนำไปผ่านโปรแกรมใดๆเลย ซึ่งการใช้กล้องภาพนิ่งถ่ายทีละภาพ นั้นจะมีคุณภาพของภาพที่ดีกว่าแต่ต้องเสียเวลานำไปเรียงในโปรแกรมและขนาดไฟล์นั้นใหญ่กว่ามาก

ในการถ่ายนั้นข้าพเจ้าได้วางโครงเรื่องเอาไว้ ซึ่งโครงเรื่องนี้จะทำให้ทราบว่าข้าพเจ้า ต้องการภาพอะไรบ้าง และข้าพเจ้าจะสามารถได้ภาพลักษณะนั้นได้ที่ไหนบ้าง โดยในระหว่างทางที่ ข้าพเจ้าเดินทางไปสถานที่ต่างๆกันข้าพเจ้าก็ได้ทำการเก็บภาพไปด้วยเพื่อสำรองไว้ใช้งานและเพื่อไม่ เป็นการเสียเที่ยวในการไปแต่ละครั้ง ซึ่งข้าพเจ้าได้หยิบบางสถานที่ที่มีวิธีการถ่ายที่ไม่ซ้ำกันมากแล้ว เท่านั้น โดยสถานที่หลักบางที่ข้าพเจ้าได้วางแผนที่จะไปหลายวันทำให้สามารถเปลี่ยนเส้นทางไปได้ เพื่อเป็นการเปลี่ยนสถานที่ในการเก็บภาพระหว่างทางไปด้วย นอกจากนี้การทำตัวให้กลมกลืนไปกับ สถานที่เหล่านั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะถ้าหากบุคคลหรือสภาพแวดล้อมเหล่านั้นรู้สึกรำคาญและ เราจะไม่สามารถเก็บภาพบริเวณนั้นได้เลย

อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

ที่นี่เป็นที่ที่ข้าพเจ้าเลือกในการเก็บภาพคนที่เดินทางในเวลาเช้าเนื่องจากมีผู้คน พลุกล่นตลอดเวลาและมีรถประจำทางหลายสายผ่านแถวนี้ และเนื่องจากคนที่พลุกล่นทำให้ ข้าพเจ้าไม่สามารถใช้ขาตั้งกล้องได้ การถ่ายภาพนั้นจึงต้องทำโดยการถือกล้องถ่าย (Handheld) เท่านั้น เพื่อให้ง่ายและคล่องตัวในการถ่ายทำ โดยการถ่ายทำส่วนใหญ่ใช้มุมสังเกตการณ์

(Objective) จากที่ไกลๆ เพื่อป้องกันกล้องเข้าไปรบกวนการดำเนินชีวิตของบุคคลเหล่านั้นและเพื่อให้ได้ภาพที่ดูเป็นธรรมชาติ และในการถ่ายแต่ละครั้งข้าพเจ้ายังถ่ายมาหลายขนาดภาพเพื่อสำรองใช้ได้

ในการถ่ายภาพทั้งหมดที่ข้าพเจ้ามุ่งเน้นไปที่ภาพคนที่เดินทางผ่านทางระบบขนส่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรถไฟฟ้า หรือรถประจำทาง และภาพผู้คนที่เดินพลุกพล่านกันบนสะพานลอย โดยแม้ว่าภาพที่ข้าพเจ้าต้องการคือภาพเวลาเช้าแต่ข้าพเจ้าก็ต้องใช้เวลาทั้งวันกับที่นี่เพื่อเก็บภาพสำรองเอาไว้ด้วย

เขตสาทร

บริเวณนี้เป็นบริเวณที่ข้าพเจ้าผ่านบ่อยที่สุดเนื่องจากอยู่ใกล้บ้านของข้าพเจ้าทำให้สามารถเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของทุกช่วงเวลาได้อย่างง่ายดาย โดยสิ่งที่ข้าพเจ้าสังเกตได้คืออาชีพที่หลากหลายในบริเวณนี้ที่ถูกขับเคลื่อนไปด้วยกลุ่มคนหลักหนึ่งกลุ่มนั่นก็คือกลุ่มพนักงานบริษัทนั่นเอง เช่น ในเวลาเช้าก็จะมีพ่อค้าแม่ค้าทำอาหารเข้ามาขายบริเวณหน้าทางเข้าบริษัท ยามที่ยืนอยู่ข้างหน้าบริษัทและต้องคอยโบกรถเข้าบริษัททุกวัน รวมไปถึงจนถึงขอทานที่มาประจำที่ที่มีคนพลุกพล่านในตอนกลางวัน สิ่งเหล่านี้ทำให้ข้าพเจ้าเลือกที่จะใช้สถานที่แห่งนี้ในการถ่ายภาพผู้คนที่ทำงานในกรุงเทพมหานครฯ

ด้วยเหตุที่บริเวณนี้เป็นบริเวณพลุกพล่านทำให้ข้าพเจ้าต้องใช้วิธีถ่ายลักษณะเดียวกับการถ่ายทำที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมินั่นก็คือการถือถ่ายและด้วยความที่บริเวณนี้มีบริษัทเอกชนจำนวนมาก ซึ่งต้องขออนุญาตหากต้องการถ่ายทำ ทำให้ในหลายครั้งข้าพเจ้าต้องทำการแอบถ่ายเพื่อป้องกันความล่าช้าของการทำเรื่องในบริษัทต่างๆ หากต้องการเก็บภาพภายในอาคาร ส่วนการเก็บภาพภายนอกข้าพเจ้าใช้การถ่ายจากระยะไกลเท่านั้น

ศูนย์การค้า Terminal 21

ข้าพเจ้าต้องการภาพที่เป็นคนกรุงเทพเดินขึ้นลงบันไดเลื่อนซึ่งสื่อความหมายเหมือนเป็นสายการผลิตของสินค้า ข้าพเจ้าจึงต้องหาสถานที่ที่อนุญาตให้ถ่ายภายในและตั้งขาตั้งกล้องได้ ประกอบกับต้องมีบันไดเลื่อนที่เห็นได้ชัดและดูสวยงาม ทำให้ข้าพเจ้าเลือกที่นี่ในการเก็บภาพ Timelapse ภายในอาคาร โดยข้าพเจ้าต้องใช้ขาตั้งกล้องและกล้อง Sony nex จึงไม่สามารถใช้การถือถ่ายและการแอบถ่ายได้เนื่องจากต้องตั้งกล้องทิ้งไว้เป็นเวลานาน ทำให้ข้าพเจ้าต้องทำการขอสถานที่ ซึ่งจากการสืบหาข้อมูลแล้วข้าพเจ้าทราบมาว่าถ้าขอสถานที่เอาไว้ก็สามารถตั้งขาตั้งกล้องได้ ข้าพเจ้าจึงทำการขอสถานที่ส่งไป โดยข้าพเจ้าได้ขออนุญาตในการถ่ายทำเพียงแค่วันเดียวเท่านั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องเดินทางไปดูสถานที่ให้แน่ใจก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ทราบตำแหน่งที่จะต้องถ่ายอย่างแน่ชัด

หลังจากที่ได้การตอบกลับและนัดหมายวันเวลาแล้วข้าพเจ้าจึงเดินทางไปถ่ายภาพ แต่เมื่อไปถึงพบปัญหาคือ เจ้าหน้าที่ไม่ได้ติดต่อไว้ล่วงหน้าทำให้ต้องเสียเวลาในการดำเนินเรื่องส่งเอกสาร ประมาณชั่วโมงสองชั่วโมง ซึ่งข้าพเจ้าทราบมาว่าเป็นระบบของที่แห่งนี้อยู่แล้ว นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังพบอีกปัญหาคือ ฝ่ายสถานที่ของที่ศูนย์การค้าแห่งนี้ไม่อนุญาตในข้าพเจ้าใช้ขาตั้งกล้องเนื่องจากเป็นกล้องใหญ่กลัวว่าจะเป็นกรขวางทางลูกค้าท่านอื่นๆ ทำให้ข้าพเจ้าต้องถ่ายแบบหุบขาตั้งกล้อง และพิงกับราวระเบียง โดยใช้มือช่วยจับเอาไว้ไม่ให้เคลื่อนไปไหน ซึ่งถือได้ว่าค่อนข้างลำบากในการถ่ายทำแต่ก็สามารถเก็บภาพที่ข้าพเจ้าต้องการมาได้

ติกโบหยก

ในงานของข้าพเจ้านั้นเป็นการว่าด้วยเรื่องของวิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯ ในหนึ่งวัน ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องมีภาพกรุงเทพจากมุมสูงโดยที่เห็นการเปลี่ยนแปลงของกรุงเทพมหานครฯ ในขณะที่ยามือลง และเมื่อข้าพเจ้าได้ทำการหาข้อมูลพบว่าติกโบหยกนี้เป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการเก็บภาพลักษณะนี้มากเนื่องจาก ที่นี่ยินยอมให้ถ่ายภาพและตั้งขาตั้งกล้องได้เพราะเป็นการเสียค่าเข้าไป ประกอบกับมีมุมที่เห็นกรุงเทพฯ ถึง 360 องศาทำให้สามารถเลือกมุมที่ต้องการได้ นอกจากนี้ยังมี 2 ระดับความสูงให้เลือกเนื่องจากสามารถถ่ายได้สองชั้นนั่นก็คือชั้นที่ 77 และ 83 ข้าพเจ้าจึงเลือกที่แห่งนี้ในการเก็บภาพ Timelapse ของกรุงเทพมหานครฯ จากมุมสูง

ปัญหาที่พบเจอคือค่าใช้จ่ายในการซื้อตัวขึ้นไปราคา 300 บาทซึ่งค่อนข้างแพงทำให้ข้าพเจ้าต้องใช้เวลาอย่างคุ้มค่า นอกจากนั้นวันที่ข้าพเจ้าเลือกที่จะไปถ่ายเป็นวันที่ท้องฟ้าไม่สวยเลยเนื่องจากข้าพเจ้าไม่ได้เช็คสภาพอากาศก่อนไปทำให้ข้าพเจ้าต้องแก้ปัญหาโดยการตัดท้องฟ้าออกและถ่ายให้เห็นแค่กรุงเทพฯ เท่านั้น ปัญหาสุดท้ายที่พบเจอคือข้าพเจ้าต้องทำการถ่ายผ่านกระจกซึ่งจะเห็นเงาสะท้อนและคราบกระจกที่ติดอยู่ภายนอกกระจกซึ่งไม่สามารถเช็ดออกได้ โดยข้าพเจ้าแก้ไขเรื่องของคราบกระจกโดยการ หามุมที่มีคราบน้อยที่สุดและนำเลนส์กล้องไปติดกับกระจกมากที่สุด เพื่อให้ระยะโฟกัส (Focus) เลยคราบนั้นไปจนเห็นเพียงกลางๆ เท่านั้น ส่วนในเรื่องของเงาสะท้อนข้าพเจ้าได้ใช้กระดาษแข็งสีดำตัดเป็นรูปกรวยและสวมไปที่เลนส์โดยปากของกรวยอีกฝั่งติดกับกระจกทุกด้านเพื่อป้องกันไม่ให้แสงรอบข้างเข้าไปสะท้อนกับกระจกเข้าไปที่เลนส์ ซึ่งในการถ่ายทำที่นั่นข้าพเจ้าคาดหวังที่จะได้ภาพที่สวยงามกว่านี้แต่ก็ยังถือว่าสามารถนำภาพที่ถ่ายมาไปใช้ได้

ลานหน้าศูนย์การค้าเซ็นทรัลเวิลด์

ในการถ่ายทำบริเวณนี้ข้าพเจ้าเลือกในวันที่มีการจัดงานปีใหม่เนื่องจากเป็นการสะท้อนในการแสวงหาความสุขของคนกรุงเทพมหานครฯ และสะท้อนถึงอีกอาชีพที่ต้องทำงานในขณะที่ทุกคนกำลังมีความสุขได้เป็นอย่างดี ประกอบกับไม่ต้องขอสถานที่ใดๆ อยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเหมาะกับการเก็บภาพและนำมาใช้ในงานของข้าพเจ้า

เนื่องจากทุกเหตุการณ์ในสถานที่แห่งนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวในหนึ่งปีเท่านั้น ทำให้ข้าพเจ้าต้องเพิ่มจำนวนคนในการถ่ายทำ โดยแบ่งคนเป็นสามจุด ในแต่ละจุดข้าพเจ้าก็ได้บอกว่าข้าพเจ้าต้องการภาพลักษณะไหนไปซึ่งด้วยความที่คนนั้นมีจำนวนมากทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถใช้ขาตั้งกล้องได้เหมือนเดิม ปัญหาหลักๆที่พบเจอคือข้าพเจ้าไม่สามารถติดต่อกับผู้ช่วยของข้าพเจ้าอีกสองคนได้เนื่องจากระบบสัญญาณมือถือไม่สามารถรองรับจำนวนคนในสถานที่ที่คนจำนวนมากแบบนี้ได้ทำให้ภาพที่ได้ภายหลังเลิกงานค่อนข้างจะมีเนื้อหาซ้ำกันแตกต่างกันแค่มุมกล้องเท่านั้น และอีกปัญหาคือจำนวนคนที่เยอะมากทำให้การเลือกมุมกล้องเป็นไปได้ค่อนข้างยาก

เสียง

ในงานแรกๆนั้นข้าพเจ้าได้ไปอัดเสียงตามสถานที่ต่างๆในกรุงเทพมหานครแต่เนื่องจากไม่ได้วางแผนก่อนที่จะออกไปเก็บเสียงทำให้เสียงที่เก็บมาใช้ได้น้อยและค่อนข้างซ้ำกัน ประกอบกับบางเสียงมีเสียงรบกวนมากจนเกินไปทำให้ไม่สามารถนำมาใช้ได้ รวมถึงในการเก็บภาพและเสียงข้าพเจ้าต้องแยกกันไปคนละครั้งจึงไม่สามารถเก็บเสียงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญได้และเสียงที่มาจากกล้องนั้นคุณภาพค่อนข้างแย่ทำให้ไม่สามารถนำมาใช้ได้เหมือนกัน

ปัญหาข้างต้นข้าพเจ้าจึงต้องตัดต่อก่อนเพื่อที่จะนำมาดูว่าต้องใช้เสียงอะไรและนำเสียงนั้นมาจากที่ไหนได้บ้างแล้วจึงออกไปอัดเสียง ในบางเสียงที่ข้าพเจ้าไม่สามารถอัดได้จึงต้องนำมาจากห้องสมุดเสียง (Sound library) ที่ข้าพเจ้ามีมาใช้ และในการออกไปถ่ายแต่ละครั้งข้าพเจ้าจึงต้องนำไมค์สำหรับกล้อง DSLR อัดเข้ากล้องโดยตรงเพื่อเป็นการเตรียมพร้อมหากข้าพเจ้าอยากได้เสียงที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ

อุปกรณ์ที่ใช้ในการอัดเสียงคือเครื่องอัดเสียง Zoom H4n โดยใช้ไมค์ที่ติดตั้งมากับเครื่องอัดเสียงในการอัดเสียงบรรยากาศต่างๆ และต่อไมค์ Shotgun เมื่อต้องการอัดเสียงจำเพาะเจาะจง เช่น เสียงแตรรถ เสียงน้ำมันร้อนๆ โดยเข้ากับ Zoom H4n ได้เลยเพราะมีระบบ Phantom 48+ ในตัวอยู่แล้ว

การออกแบบเสียง

ในการออกแบบเสียงในงานชิ้นนี้ของข้าพเจ้านั้นข้าพเจ้าได้ใช้ทั้งหมดสามวิธีนั่นก็คือ การนำเสียงต่างๆมาเรียงกันให้มีลักษณะเป็นเหมือนเพลงเพลงหนึ่ง การนำเสียงต่างไปปรุงแต่งเพื่อให้มีองค์ประกอบของเครื่องดนตรีเพื่อให้ความรู้สึกเหมือนเป็นเสียงดนตรี และสุดท้ายคือการใช้เสียงแบบไม่ทำการปรับเปลี่ยนอะไรเลยโดยนำมาจัดวางให้มีความสอดคล้องกับภาพ

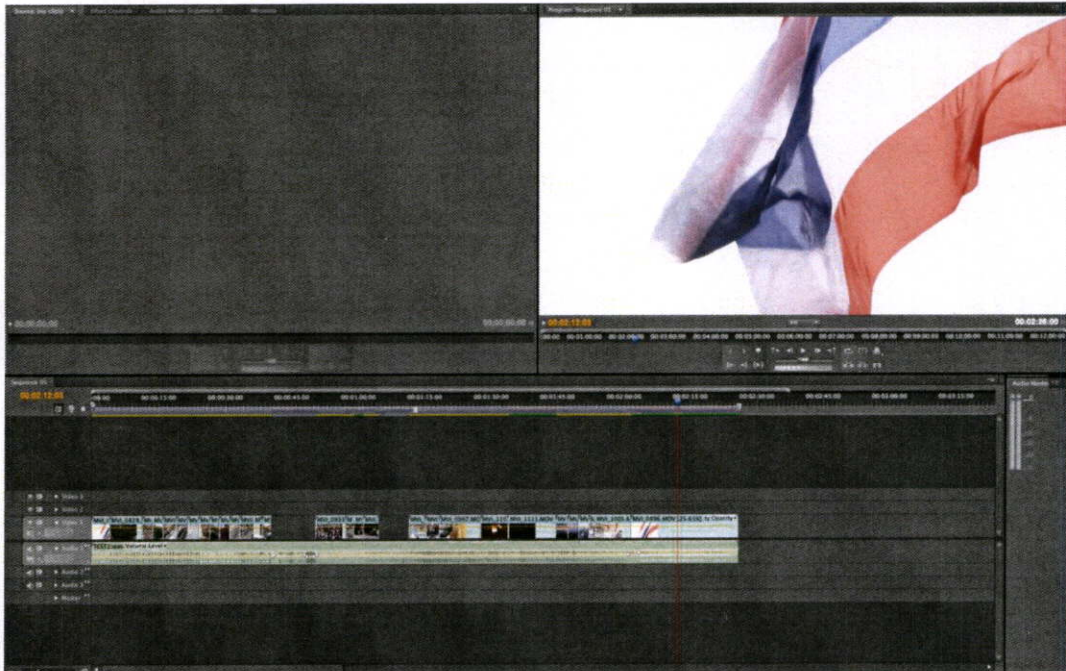
การเรียงกันของเสียงให้มีลักษณะเป็นเพลงเพลงหนึ่งนั้น ข้าพเจ้าได้ทำโดยใช้โปรแกรม Logic ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ใช้ทำเพลงให้กับภาพยนตร์อย่างกว้าง ซึ่งในโปรแกรมนี้ข้าพเจ้าสามารถกำหนดจังหวะห้องดนตรีภายในหนึ่งห้องและกำหนดความซ้ำเร็วของเพลงต่างๆได้ โดยในขั้นตอนนี้ข้าพเจ้าเริ่มจากการนำเสียงต่างๆที่ข้าพเจ้าเลือกและเตรียมเอาไว้มาทำการเรียงให้เป็นเพลงโดยแทนค่าเสียงต่างๆเป็นเสียงของเครื่องดนตรี เช่น เสียงกระดิ่งแทนเครื่องเคาะ เสียงปิดประตูรถแทนเสียงกลอง ไปจนถึงเสียงแตรรถยนต์ที่แทนเสียงเครื่องเป่า โดยเมื่อทำเสร็จแล้วจึงค่อยนำภาพมาตัดต่อเข้ากับเสียง

การนำเสียงต่างๆมาปรุงแต่งให้มีองค์ประกอบคล้ายเสียงดนตรี เป็นอีกหนึ่งวิธีที่ข้าพเจ้าทำให้โปรแกรม Logic เช่นกัน เนื่องจากภาพในโปรแกรมสามารถใส่เอฟเฟค (Effect) ของเสียงต่างๆได้เช่น Reverb Distortion ซึ่งในวิธีการทำข้าพเจ้าได้ใช้ Reverb แบบ Space design ซึ่งมีตัวเลือกที่สามารถสอดแทรกเสียงที่คล้ายเสียงเครื่องดนตรีเข้าไปในเสียงที่เราได้ทำการเตรียมเอาแล้ว โดยในวิธีการนี้ข้าพเจ้าได้ตัดต่อภาพก่อนที่จะนำมาใส่เสียง

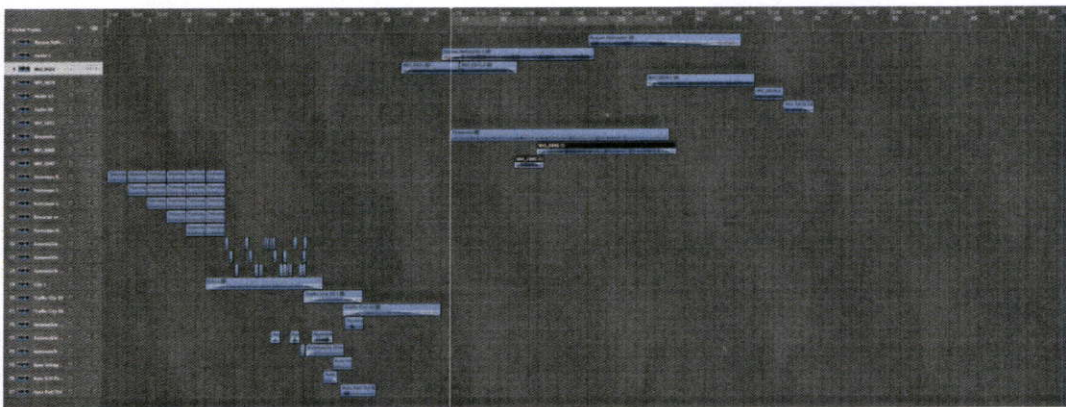
ในวิธีสุดท้ายที่ข้าพเจ้าคิดว่าจะมีความน่าสนใจมากที่สุดคือการนำเสียงของสิ่งของต่างๆมาจัดวางให้เหมาะสมและสอดคล้องกับภาพในทางด้านการเคลื่อนไหว แหล่งกำเนิดเสียง หรือด้านระบบสัญลักษณ์ เช่น เสียงเครื่องพิมพ์ในโรงพิมพ์ เสียงลากโซ่ หรือเสียงแป้นพิมพ์ ซึ่งในวิธีการใต้นั้นก่อนอื่นเราต้องทำการตัดต่อภาพให้เสร็จเรียบร้อยก่อนเพื่อเป็นแนวทางของภาพยนตร์โดยคร่าวๆซึ่งในภาพยนตร์ตัวนี้เองจะต้องมีโครงเรื่องที่ชัดเจนและมีเนื้อหาไปในทิศทางเดียวกัน ไม่ควรแตกต่างกันมาก หลังจากนั้นเราก็มองภาพและนึกถึงเสียงต่างๆที่เรารู้จัก โดยการวางเสียงนั้นง่ายมากจนสามารถทำให้โปรแกรมตัดต่อได้เลยเพียงแค่อาจจะต้องคุมเสียงต่างๆมีความดังเบาบางกว่าโปรแกรมทำเสียงทั่วไป ในวิธีการเลือกเสียงข้าพเจ้าเลือกจากการจินตนาการว่านอกจากที่เราเห็นภาพคนที่เดินเร็วๆนั้นสามารถนึกถึงภาพอะไรได้อีก เช่น นิ้วของคนทำงานที่พิมพ์แป้นพิมพ์เร็วๆ หรือนึกถึงภาพของไหลานของเล่น หลังจากนั้นจึงลองนำเสียงจากภาพที่จินตนาการมาลองวางดู โดยวิธีการนี้จะทำให้เสียงทั้งหมดมีความสอดคล้องกับภาพและช่วยให้คนดูสามารถตีความเป็นสิ่งอื่นได้อีกด้วย

การผลิตงานทดลอง

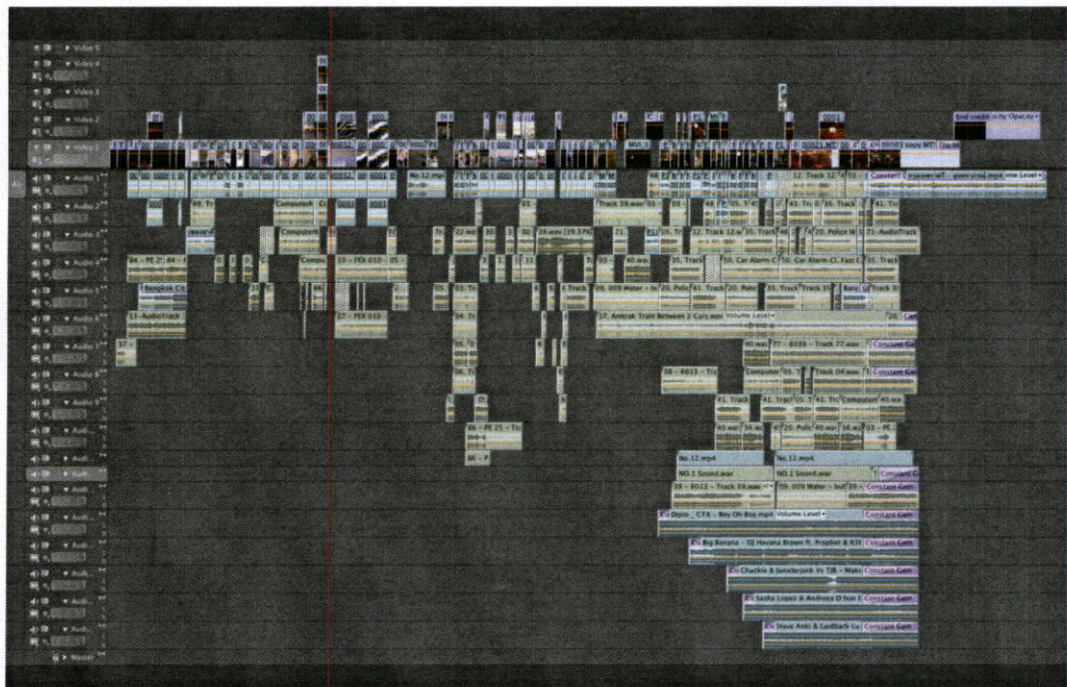
ในช่วงแรกนั้นข้าพเจ้าได้ตัดต่อภาพในโปรแกรม Adobe Premier Pro Cs 5.0 และทำเสียงในโปรแกรม Logic เนื่องจากต้องใส่เทคนิคเสียงและค่อนข้างง่ายในการวางเสียงต่างๆ แต่ในช่วงหลังเนื่องจากไม่ต้องใส่เทคนิคพิเศษให้กับเสียงมากจึงใช้แค่โปรแกรม Adobe Premier Pro Cs 5.0 เท่านั้นเพื่อความสะดวกรวดเร็วไม่ต้องโอนถ่ายไฟล์ระหว่างโปรแกรม

ภาพที่ 104 การตัดต่อด้วยโปรแกรม Adobe Premier Pro Cs 5.0 โดยใช้ไฟล์เสียงจาก Logic

ภาพที่ 105 การทำเสียงด้วยโปรแกรม Logic

ภาพที่ 106 การทำเสียงด้วยโปรแกรม Adobe Premier Pro Cs 5.0

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จากการทำศิลปนิพนธ์นี้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้สิ่งต่างๆมากมายเนื่องจากข้าพเจ้าไม่มีประสบการณ์ในการดูหรือทำหน้าที่ทดลองมาก่อน ทำให้ขั้นตอนการคิดและการผลิตงานทั้งหมดของข้าพเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ใหม่เกือบจะทั้งหมด จึงทำให้เกิดปัญหาและอุปสรรคมากมายในการผลิตงาน ข้าพเจ้าจึงรวมทั้งหมดไว้บอกกล่าวในบทนี้

สรุป

ในการใช้เสียงประกอบภาพยนตร์นั้นเป็นสิ่งเติมเต็มทั้งในด้านความรู้สึกและเนื้อหาของภาพเสมอมา เช่น ดนตรีประกอบที่คอยช่วยส่งอารมณ์ของภาพยนตร์ให้เข้าไปตราตรึงอยู่ในใจของคนดู หรือเสียงบรรยายภาคและเสียงสิ่งของต่างๆที่ช่วยสร้างให้ดูสมจริงมากยิ่งขึ้น ไปจนถึงบทพูดที่สามารถใช้เล่าเรื่องแทนภาพได้และเป็นสิ่งที่คอยทำให้เรื่องดำเนินไปข้างหน้าบังคับให้คนไปในทิศทางที่ผู้กำกับต้อง แต่ในงานชิ้นนี้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้สิ่งใหม่ที่เสียงสามารถทำได้นั้นก็คือการทำงานร่วมไปกับภาพโดยที่เข้าไปเสริมจินตนาการในการตีความของคนดูให้ไกลออกไปมากกว่าแค่ที่เห็นในภาพยนตร์ โดยอาศัยประสบการณ์ส่วนตัวของตนเองปะปนเข้าไปร่วมกับการตีความนั้นๆด้วย ซึ่งนั่นก็คือการจัดวางเสียงที่มีการปรุงแต่งเพียงน้อยนิดให้มีความสอดคล้องกันกับภาพไม่ว่าจะสอดคล้องในด้านเนื้อหาอารมณ์ หรือการเคลื่อนไหว นับได้ว่าเป็นการดึงศักยภาพของเสียงออกใช้ได้อย่างเต็มที่ และหลังจากนี้ใครสักคนหนึ่งอาจจะสามารถดึงศักยภาพของเสียงได้มากกว่าข้าพเจ้าอีกก็เป็นได้

ปัญหาในการทำงาน

การใช้เสียง

เนื่องจากข้าพเจ้าต้องใช้เสียงที่มีคุณภาพสูงทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถใช้เสียงที่อัดมาจากกล้องได้เพราะคุณภาพเสียงต่ำข้าพเจ้าจึงต้องแก้ปัญหาโดยการใช้ไมค์ที่ติดกับกล้อง DSLR ได้เพื่อให้คุณภาพเสียงดีขึ้น ในขั้นตอนการทำงานเนื่องจากข้าพเจ้าทดลองเรื่องเสียงทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถใช้

เสียงตรงๆได้ ทำให้ข้าพเจ้าต้องอัดเสียงมาใส่แทนแต่เนื่องจากข้าพเจ้ารู้จักเสียงน้อยทำให้ไม่สามารถเลือกสิ่งของที่จะมาอัดได้ซึ่งวิธีแก้คือ การสังเกตและฟังเสียงต่างๆให้มากๆ

การเลือกสถานที่ถ่ายทำ

ปัญหาที่ข้าพเจ้าพบเป็นอันดับสองคือปัญหาเรื่องสถานที่ เนื่องจากในกรุงเทพมหานครนั้นยังไม่มีความสะดวกเท่ากับต่างประเทศทำให้มักจะถูกไล่บ่อยๆ เมื่อไปถ่ายในสถานที่ที่ต้องขออนุญาตไม่ว่าจะเป็นการถ่ายเป็นเวลาสั้นหรือยาว ซึ่งวิธีแก้ปัญหของข้าพเจ้าคือ การแอบถ่าย เนื่องจากการขออนุญาตนั้นจะต้องส่งหนังสือให้ผู้บริหารรับทราบ อาจจะทำให้เกิดความล่าช้าขึ้นซึ่งวิธีการแอบถ่ายนั้นเป็นวิธีที่เร็วกว่า ประกอบกับงานของข้าพเจ้านั้นไม่ต้องการภาพที่มีความสวยงามมากจึงสามารถใช้ลักษณะภาพเหล่านี้ได้

การทดลอง

ปัญหาเรื่องการทดลองนั้นค่อนข้างจะเป็นปัญหาใหญ่ของข้าพเจ้า เนื่องจากข้าพเจ้าศึกษางานประเภตินั้นน้อย จึงไม่สามารถเลือกใช้วิธีสื่อสารได้ในบางครั้ง ประกอบกับข้าพเจ้าค่อนข้างจะกลัวว่างานที่ข้าพเจ้าทำออกมานั้นจะไม่ดี ไม่สมบูรณ์ ทำให้ข้อจำกัดทางความคิดของข้าพเจ้านั้นค่อนข้างสูงจนในที่สุดข้าพเจ้าก็กลัวที่จะทำงานออกมา ซึ่งวิธีแก้ที่ดีที่สุดของวิธีนี้คือ การทดลองทำไปเรื่อยๆ โดยที่ไม่ต้องกลัวว่างานนั้นจะออกมาไม่ดี จะมีข้อผิดพลาด เพราะในบางครั้งข้อผิดพลาดอาจจะไปสู่ความสมบูรณ์แบบ

การติดต่อ

ในการติดต่อข้าพเจ้าได้ติดต่องานทั้งหมดอยู่ในโปรเจค (Project) เดียวกันทำให้เวลาออกจากโปรแกรมติดต่อและเข้าใหม่มักจะหาฟุตเทจ (Footage) เหล่านั้นไม่เจอและต้องทำการลิงค์ใหม่ทุกครั้งซึ่งเป็นการเสียเวลามาก นอกจากนี้ข้าพเจ้าเป็นคนเก็บภาพเหล่านี้มาทำให้ข้าพเจ้าค่อนข้างจะหวงฟุตเทจ (Footage) ทำให้ไม่สามารถเล่าเรื่องได้ จึงต้องหาคนติดต่อมาเพื่อเล่าเรื่องและคัดกรองความคิดอีกครั้งหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

-การเกิดข้อผิดพลาดนั้นดีเพราะเราจะได้ศึกษาจากข้อผิดพลาดนั้นเพื่อเป็นการพัฒนางานต่อไป ที่สำคัญคือเราควรจะรู้ว่าข้อผิดพลาดนั้นคืออะไรและจำแก้ได้อย่างไร

-การรู้จักประมาณตัวเองเป็นสิ่งสำคัญ ควรรู้ว่าเราเหมาะกับงานอะไร ทำอะไรได้บ้าง เพื่อความสุขในการทำงาน

-ควรขอใบรับรองจากสถาบันไว้จำนวนมาก เพื่อเป็นการยืนยันเมื่อเข้าไปถ่ายและสถานที่ต่างๆและมีการสอบถามข้อมูลกับเรา

-ควรสร้างโปรเจคใหม่ในการติดต่อทุกครั้ง เพื่อง่ายในการหาและเพื่อความเร็วในการทำงาน

บรรณานุกรม

ภาษาต่างประเทศ

Doi edit. องค์ประกอบของเสียงในภาพยนตร์ [ออนไลน์], สืบค้น 2 ตุลาคม 2556. เข้าถึงได้จาก

http://movie-edit.blogspot.com/2011/07/blog-post_20

Ghandman. City Symphonies [Online], Accessed 30 September 2013. Available from

<http://blogs.lib.berkeley.edu/mrc.php/city-symphonies>.

S. Davis, George. Man with moving camera [Online], Accessed 30 September 2013. Available

from <http://www.imdb.com/title/tt0019760>

Snow leopard. Berlin : Symphony of a great city [Online], Accessed 30 September 2013.

Available from <http://www.imdb.com/title/tt0017668>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ -สกุล

นาย ศุภวิชญ์ โพธิ์วิจิตร

ที่อยู่

7 ซอย จันทน์ 16

แขวงทุ่งวัดดอน เขต สาทร

กรุงเทพมหานคร 10120

E-mail : biggulp_bg@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2546 ระดับประถมศึกษา โรงเรียน สารสาสน์พิทยากร กรุงเทพมหานคร
- พ.ศ. 2549 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน วัดสุทธิวาราม กรุงเทพมหานคร
- พ.ศ. 2552 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียน วัดสุทธิวาราม กรุงเทพมหานคร
- พ.ศ. 2556 ปริญญาตรีศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาพยนตร์และวีดิโอ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ผลงาน

- ผลิตและดูแลเสียงรายการหมอสันต์ทันโรค
- ผลิตและดูแลเสียงโฆษณาของบริษัท The KID
- ผลิตและดูแลเสียงโฆษณาธนาคาร UOB
- ผลิตและดูแลเสียงโฆษณาแอนิเมชันธนาคาร ไทยพาณิชย์ ชุด ลอยกระทง ชุดคริสต์มาส และชุด

สงกรานต์

- ออกแบบเสียงการ์ตูนแอนิเมชัน Shelldon 3D ออกอากาศทางช่อง 3
- ผสมเสียงภาพยนตร์ตัวอย่าง ฮาซิมะ โปรเจค

ทำเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง มะหมา สีขาครีบ ภาค 2

ทำเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่อง รักโง่ๆ

ผลิตและดูแลเสียงกราฟฟิกให้ข้อมูลเรื่อง จัปตา กศทช. ของ สสส.

เป็นที่มงาน Lardkrabang Film Workshop ครั้งที่ 1, 2, 3

ควบคุมเสียง Filmfest ครั้งที่ 3

ควบคุมและดูแลเสียงละครเวทีสถาบันพัฒนศาสตร์ลาดกระบังครั้งที่ 8, 9, 10

เข้าร่วม Coke music award ปี 2553-2554